



DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · primer període · sèrie P · número 2

Ple del Parlament

Sessions 2 i 3, primera reunió, dilluns 9 de novembre de 2015

Presidència de la M. H. Sra. Carme Forcadell i Lluís

TAULA DE CONTINGUT

SESSIÓ 2

Manifestació de condol per les víctimes del desbordament del riu Sió a Agramunt 3

Proposta de resolució sobre l'inici del procés polític a Catalunya com a conseqüència dels resultats electorals

250-00001/11 3

Proposta de resolució sobre la prioritització d'un pla de rescat ciutadà i l'inici d'un procés constituent

250-00002/11 10

SESSIÓ 3.1

Debat del programa i votació d'investidura del diputat Artur Mas i Gavarró, candidat proposat a la presidència de la Generalitat

201-00001/11 30

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

SESSIÓ 2

La sessió s'obre a les deu del matí i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i el lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat en funcions, acompanyat de tot el Govern en funcions.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Proposta de resolució sobre l'inici del procés polític a Catalunya com a conseqüència dels resultats electorals (tram. 250-00001/11). Grup Parlamentari de Junts pel Sí i Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 1, 3; esmenes: BOPC 6).

2. Proposta de resolució sobre la prioritització d'un pla de rescat ciutadà i l'inici d'un procés constituent (tram. 250-00002/11). Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 2, 3; esmenes: BOPC 6).

La presidenta

Comença la sessió.

Manifestació de condol per les víctimes del desbordament del riu Sió a Agramunt

En primer lloc, abans d'iniciar l'ordre del dia d'avui, si m'ho permeten, els proposo de fer un minut de silenci en record de les quatre víctimes que varen morir el passat dia 3 de novembre a causa del desbordament del riu Sió a Agramunt. Així, doncs, guardem un minut de silenci en la seva memòria.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Em plau saludar, en nom de la cambra, l'expresident Benach, exconsellers, exdiputats i autoritats que avui ens acompanyen. A continuació, vull donar la benvinguda a la il·lustre senyora Hortènsia Grau i Juan i a l'il·lustre senyor Fernando Sánchez Costa, que avui s'incorporen com a nous diputats de l'onzena legislatura. Ambdós són diputats que coneixen molt bé el Parlament, atès que ja van ser diputats a l'anterior legislatura.

Proposta de resolució sobre l'inici del procés polític a Catalunya com a conseqüència dels resultats electorals

250-00001/11

El primer punt de l'ordre del dia és debat i votació de les propostes de resolució i de les esmenes presentades. Com recordaran, s'han presentat dues propostes de resolució, una primera proposta de resolució sobre l'inici del procés polític a Catalunya com a conseqüència dels resultats electorals, presentada pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí i pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent; una segona proposta de resolució sobre la prioritització d'un pla de rescat ciutadà i l'inici d'un procés constituent, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot.

Dins del termini d'esmenes, els grups parlamentaris de Junts pel Sí, la CUP - Crida Constituent, Catalunya Sí que es Pot i el Partit Popular han presentat esmenes. Com saben, la Junta de Portaveus del passat 6 de novembre va acordar que les dues propostes i les esmenes fossin objecte d'un únic debat, en el qual cada grup parlamentari intervin-drà per un temps de quinze minuts cadascun.

Així, doncs, en primer lloc té la paraula l'il·lustre senyor Raül Romeva, en nom del Grup Parlamentari de Junts pel Sí, per a presentar la proposta de resolució i posicio-nar-se sobre les esmenes.

Raül Romeva i Rueda

Bé, bon dia, senyora presidenta. Senyor president, consellers, conselleres, diputats, diputades, senyors, senyores, amigues, amics, avui m'estreno en aquest faristol del Par-

lament de Catalunya amb l'honor, però també amb la responsabilitat de defensar la proposta de resolució amb la qual donem solemnement inici a la construcció d'un nou estat, d'un estat català, d'una república catalana. Aquest era un compromís que vàrem adquirir durant la campanya electoral i que va esdevenir, entre d'altres mesures, un estàndard del caràcter excepcional amb què volíem, amb que volem dotar la present legislatura. Una legislatura que, tal com hem dit nombroses vegades, enfoquem com la darrera de caràcter autonomista.

Molta gent viurà el dia d'avui amb una gran emoció. Són moltes les persones a qui devem haver arribat fins aquí; algunes, malauradament, ja no hi són, tot i que sempre seran presents. I hi ha gent que ve de lluny, en aquest viatge, d'altres hi ha arribat fa menys temps, però totes han estat necessàries per arribar fins aquí. La llista mateixa de Junts pel Sí, que vaig tenir l'honor d'encapçalar, no és altra cosa que la plasmació en format electoral d'una demanda ciutadana, una demanda massiva, transversal i exemplarment pacífica. Milions de persones porten anys reclamant a les institucions i als actors polítics que dotin aquest país de les eines necessàries per poder garantir, entre d'altres, l'estat del benestar, la igualtat d'oportunitats, el respecte a la diversitat, la justícia social. En altres paraules, hi ha una demanda creixent per tal que aquest país, Catalunya, sigui, a més d'una nació, un estat, amb tot allò que comporta aquesta condició.

Amb aquesta declaració que avui presentem i votem, volem marcar, per tant, no només l'inici de l'onzena legislatura del Parlament, sinó també un abans i un després pel que fa a la condició política d'aquest Parlament i de les institucions catalanes. Som on som després d'haver preguntat i escoltat la voluntat popular. Gairebé dos milions de persones van votar a favor que Catalunya esdevinguí un estat, i aquesta és una xifra que posa de manifest la dimensió de l'encàrrec. Per cert, no ens oblidem que per culpa de l'actitud antidemocràtica del Govern espanyol molta gent es va veure privada, un cop més, d'un dret fonamental, el dret a vot. En altres paraules, tothom pot fer-hi els jocs numèrics que vulgui, el que més li convingui, tant és, però la realitat, que té la virtut de ser tossuda, és que el dia 27 de setembre vàrem anar a votar sabent que, per a moltes formacions, aquesta era la manera, la millor manera, l'única manera de poder exercir el dret a decidir.

I és que, després de molts intents fallits de fer un referèndum legal i acordat, el 9 de novembre de l'any 2014, coses de l'atzar, ara fa justament un any, milers de persones –de fet, milions– fèiem cua per poder dipositar una papereta dins d'una urna de cartró. En vàrem dir procés participatiu perquè no en podríem dir de cap altra manera; sabíem que no era el referèndum que calia, tampoc era el que desitjàvem, però llavors era l'únic que se'ns permetia fer, o això pensàvem llavors.

Val a dir que va anar bé, molt bé, perquè ens va permetre votar, però va acabar malament, molt malament, perquè va acabar amb tres persones querellades per haver fet allò que la gent, el poble, els havíem demanat que fessin, posar les urnes. El passat 27 de setembre ho vàrem tornar a fer, aquest cop en forma d'eleccions. Formalment van ser unes eleccions ordinàries per escollir un parlament, aquest Parlament, però tothom sabia que, de fet, per a moltes de les candidatures que ens hi vàrem presentar, fins i tot algunes que no ho han reconegut mai de manera explícita, eren especials, excepcionals. És més, des de Junts pel Sí sempre hem dit que era el referèndum que no havíem pogut fer de cap altra manera, i els resultats, es comptin com es comptin, siguin escons, vots o percentatges, posen de manifest que hi ha una voluntat massiva, clara i incontestable a favor de fer camí.

Després d'anys de reclamar el dret a decidir vàrem decidir, simplement, exercir-lo. La resolució que debatem ara i que votarem d'aquí a una estona no és altra cosa que la traducció en format parlamentari d'aquest compromís. Però tot plegat, per què? I més important encara, per a què? Hi ha qui descriu la situació actual com si es tractés d'una aporia, un problema la solució del qual presenta una dificultat lògica insuperable, però aquesta és la grandesa de la política, o almenys hauria de ser-ho. Es tracta, ni més ni menys, de trobar respostes lògiques a problemes complexos, precisament allò que fa anys, de fet, dècades, que demanem a les estructures de l'Estat espanyol, de les quals, tanmateix, només ens arriben atacs, insults i querelles. On és l'alçada de mires, on és la responsabilitat institucional, on és el sentit comú, on és la justícia, on és la separació de poders? On és, en definitiva, la decència?

Suso de Toro s'expressava de manera taxativa en un article publicat fa només uns mesos: «No engañan a nadie, nadie se quiere engañar tampoco: un objetivo de la práctica totalidad de las fuerzas políticas españolas, dentro y fuera del Parlamento, es derrotar a Cataluña, negar eso es parte de la guerra política sicológica. No ha habido diálogo democrático y se ha llegado hasta aquí. Lo que la sociedad catalana afronta ahora es la concepción de la política como una guerra por otros medios.» Però Suso de Toro anava més enllà, quan afegia, amb relació a l'anomenat «patriotisme constitucional», que «Carl Schmitt encajó muy bien en la cultura política dominante en España, el militarismo».

I davant d'aquesta constatació, dramàtica per altra banda, i compartida per tanta gent, trobem la resposta ciutadana. Les mobilitzacions dels darrers anys, massives i pacífiques, han posat d'acord persones vingudes d'arreu, amb visions diferents, posicions polítiques divergents, amb identitats múltiples, mestisses i complexes, que s'expressen en múltiples llengües, però totes elles unides per una mateixa convicció: necessitem les eines d'un estat per tal de poder garantir a les persones, a totes les persones, vinguin d'on vinguin i tinguin el cognom que tinguin, més i millors oportunitats.

Per què demanem al Ple del Parlament de Catalunya que voti a favor de la proposta de resolució que hem presentat conjuntament la CUP i Junts pel Sí? Ras i curt, per poder començar a treballar, ja, des d'avui mateix, en la construcció d'un estat que doni respostes als enormes i urgents reptes actuals. Volem un estat perquè creiem en l'estat del benestar i el volem preservar. Volem un estat perquè volem expressar-nos i participar amb veu pròpia en els principals afers que preocupen avui a Europa i al món com, per exemple, i entre d'altres, la gestió dels moviments massius i creixents de persones que busquen refugi i acollida; i finalment, volem un estat perquè senzillament, necessitem un estat de dret, en què la separació de poders no estigui permanentment trinxada i esmicolada i es garanteixi a tothom la igualtat de drets i oportunitats.

Estat del benestar, veu al món, drets i llibertats, reforma institucional, heus aquí l'oportunitat, la veritable revolució, la manera pràctica, real, factible de canviar-ho tot mirant cap endavant, comptant amb tothom i sense excloure ningú. La construcció d'un estat se'ns obre davant nostre, per tant, com una oportunitat d'or per poder dissenyar i construir un estat modern, propi del segle XXI i exemplar en tot allò que té a veure, també, amb la prevenció i lluita contra les males pràctiques o la corrupció.

Així, doncs, la resolució que votarem es tradueix en nou punts d'enorme rellevància. En primer lloc, constatem que existeix un mandat democràtic, clar i legítim, que aposta per l'obertura d'un procés constituent, no subordinat. És per això que, en segon lloc, declarem solemnement l'inici del procés de creació de l'estat català independent en forma de república. Per fer-ho –tercer punt–, proclamem l'obertura d'un procés constituent ciutadà, participatiu, obert, integrador i actiu, per tal de preparar les bases de la futura constitució catalana. Per la qual cosa –quart–, instem al futur govern a adoptar les mesures necessàries per fer efectives aquestes declaracions. El cinquè punt ens posa deures, en el termini màxim de trenta dies caldrà iniciar –ho repeteixo, iniciar– la tramitació de les lleis de procés constituent, de seguretat social i d'hisenda pública.

El sisè deixa clar qui en serà el subjecte. I és que, en tant que dipositari de la sobirania i expressió del poder constituent, aquest Parlament i el procés de desconexió democràtica no quedaran supeditats a les decisions de les institucions de l'Estat espanyol, i en particular del Tribunal Constitucional. I la raó, que hem explicat per activa i per passiva, no és cap altra que el fet que aquesta institució fa temps que amb les seves decisions ha quedat deslegitimada, especialment arran de la sentència de juny del 2010 sobre l'Estatut d'autonomia de Catalunya, votat prèviament pel poble en referèndum, entre d'altres.

El setè punt deixa clar que qui conduirà aquest procés de desconexió democràtica, massiva, sostinguda i pacífica amb l'Estat espanyol serà, un cop més, la voluntat popular, a través de mecanismes de participació oberta, activa i integradora.

El vuitè punt és clau, i sintetitza a la perfecció allò que fa que molta gent estiguem de fa temps convençuda que no hi ha cap altra acció possible, i és que la independència va, essencialment, de garantir els drets de les persones i del fet que la gent pugui viure millor. És per això que aquest punt insta el futur govern a complir exclusivament aquelles normes o mandats emanats d'aquesta cambra, legítima i democràtica, a fi de blindar els drets fonamentals que puguin estar afectats per decisions de les institucions de l'Estat

espanyol. I quins són, aquests drets i normes? Doncs tenen a veure amb la lluita contra la pobresa energètica i amb el dret a l'accés universal a l'habitatge, a la sanitat i a l'educació. Perquè un estat que posa en perill la salut i la vida de la gent amb arguments de caràcter legalista i centralista és, des del punt de vista social, un estat clarament fallit.

Però l'annex també té en consideració les plenes garanties de les llibertats públiques, el bon funcionament de les administracions locals, l'atenció a les persones refugiades, el dret de les dones a decidir sobre el seu propi cos o la necessitat de finançar un pla de xoc social i de gestió del deute.

Finalment, el novè i darrer punt reitera la que ha estat i segueix sent l'actitud que sempre hem enarborat: la voluntat d'iniciar negociacions per tal de fer efectiu el mandat democràtic de creació d'un estat català, independent, en forma de república. És per això que ho posem en coneixement de l'Estat espanyol, de la Unió Europea i del conjunt de la comunitat internacional.

Acabo la presentació de la resolució tot recorrent a les paraules d'algué que des de fora de Catalunya ha sabut copsar, entendre i explicar la qüestió que ens ocupa en termes clars i indiscutiblement democràtics, Ramón Cotarelo, que justament aquest cap de setmana escrivia el següent: «Al dotar la independència de contenido democrático, emancipador y progressista, Junts pel Sí y la CUP resuelven una vieja querella entre la liberación nacional y la emancipación social al postular el logro de un estado propio, una república catalana como instrumento imprescindible para las dos finalidades. Porque sin estado propio la nación estará indefensa y la emancipación social será una quimera. Es la revolución dentro de la revolución. Que la independencia se oriente en pro de la igualdad entre hombres y mujeres, del aumento de las libertades públicas, la justicia social y el bienestar de la colectividad, empezando por los más débiles, y que lo haga pacífica y democráticamente, es lo que da a la revolución catalana su incuestionable originalidad.»

Amb aquesta declaració, doncs, ho reitero un cop més, donem compliment a un compromís electoral, a una demanda democràtica i a una urgència social i nacional.

Vaig acabant, i vull fer esment tant de la proposta de resolució presentada per Catalunya Sí que es Pot com de l'esmena presentada pel Partit Popular.

Amb relació a la resolució de Catalunya Sí que es Pot, tot i coincidir, com es pot comprendre de les meves paraules, amb la necessitat de donar resposta immediata a la urgència social i de donar inici a un procés constituent, entenem que la proposta de demanar novament un referèndum ha quedat ja superada pels fets, de manera que no hi podem votar de manera favorable.

Pel que fa a l'esmena del PP, és evident que constata la lectura diametralment oposada del moment que vivim, i per tant tampoc la podem considerar votable a favor. Estic segur que en aquest cas, però, tampoc no serà cap sorpresa ni tan sols per als mateixos que han proposat l'esmena.

Acabo. Potser hi ha qui pensa encara que carregant els tribunals amb artilleria legalista aturarà aquest clam. Lamento dir-los que això ja no té aturador. Si no és avui, serà demà. Si no som nosaltres, seran uns altres. Però aquest país ja fa temps que diu, alt i clar, que ha arribat l'hora d'anar a totes.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

La presidenta

A continuació, té la paraula la senyora Anna Gabriel, en nom del Grup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, per a presentar la proposta de resolució.

Anna Gabriel i Sabaté

Molt bon dia a tothom. Homes, dones, el passat 27 de setembre, en un context anòmal i excepcional, excepcional pel caràcter plebiscitari i constituent de les eleccions, i anòmal perquè no hauríem d'acceptar amb tanta normalitat que tanta gent acumuli tant patiment i que batem rècords en atur i desigualtats, fruit de les polítiques dels diferents governs, també des d'aquesta Generalitat, es generaren, però, uns resultats electorals que demanaven compromís per prosseguir el camí irrenunciable cap a la plena llibertat política d'aquest país, llibertat política per a un país que no ha de voler veure patir la seva gent mai més.

Des de l'endemà del 27 de setembre, la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent va arrencar els treballs per garantir el compliment de l'inequívoc mandat democràtic sorgit de les urnes i agilitzar l'inici del procés cap a la república catalana. Ruptura democràtica, pla de xoc contra l'emergència i la urgència social i procés constituent popular i no elitista, que no pot dependre de res que no sigui la voluntat inequívoca de la majoria social d'aquest país: el triple embat cap a un futur radicalment nou, cap a la justícia social i cap a una nova configuració de les relacions de poder. Cal deixar enrere la Catalunya subordinada. És evident. Però també cal deixar enrere la Catalunya de les retallades, de les privatitzacions i de la corrupció, perquè ni el futur ni el present es poden assemblar al passat.

Deia Julià de Jòdar el dia de la constitució d'aquesta cambra que «la tasca principal d'aquest Parlament serà la de resoldre el conflicte en els mateixos termes democràtics, pacífics i sostinguts dels moviments que li ha conferit la majoria democràtica i la legitimitat moral per fundar un nou model ètic, jurídic i polític assentat sobre la llibertat, la igualtat i la justícia social per al nostre poble.» I això és exactament el que fem des del mateix dia 28 de setembre a primera hora. I el primer dels resultats és aquesta declaració, que no és cap DUI, no encara, però sí un acte íntegre de sobirania, de democràcia i de dignitat, i que per nosaltres és sobretot un acte de ruptura, ruptura amb la legalitat que ens nega la possibilitat de ser poble, davant la imposició espanyolista que fa impossible la realització dels drets socials més bàsics i davant el fonamentalisme constitucionalista d'un règim que enterra els nostres somnis; la legalitat feta búnquer, que s'imposa per sobre de la legitimitat, de la nostra raó democràtica i de la nostra esperança social; una autonomia que, ofegada financerament i sotmesa a condicions d'usura, impossibilita la realització de cap pla de xoc que permeti fer front a les necessitats d'una majoria social que malviu sense poder realitzar el seu dret universal a viure una vida que valgui la pena ser viscuda.

I, com no hem deixat mai de fer en aquest llarg camí per la plena llibertat política, tenim presents totes les que ens han precedit en la lluita. Perquè ha estat un camí de resistència, desobediència i mobilització, i en aquest camí el paper de les persones anònimes ha estat imprescindible. Anònimes, senzilles, invisibles. Totes i cadascuna de les lletres d'aquesta declaració són un reconeixement a elles. Són un tribut a tanta perseverança, a tanta dignitat i a tanta herència rebudes. A les nenes que anaven a treballar a la fàbrica, com l'Elionor, enfilades en una caixa de fusta per poder arribar al teler, aquelles mateixes nenes que a l'escola els deien que la seva era una llengua que no mereixia parlar-se ni pensar-hi, i aquestes nenes no entenien per què la llengua amb què les estimava la seva mare, tan cansada de tant treballar, podia ser tan trepitjada. També ho van entendre així les mares i pares de Santa Coloma de Gramenet, les que van exigir una escola pública que no segregués els seus fills per llengua d'origen. A aquells obrers de la metal·lúrgia, molts dels quals vingueren de terres llunyanes, a qui els sàdics torturadors de Via Laietana, aquells a qui la Transició va garantir la seva impunitat, no els perdonaren mai que vinguessin aquí no només a treballar, sinó també a contribuir a aconseguir totes les llibertats negades. A les persones que han patit en silenci la humiliació, a les que han tingut por, a les que encara tenen por de manifestar-se, d'expressar-se, perquè la por inoculada a aquest poble ha estat molt gran. A les persones que han llaurat la terra estimant-ne tots i cadascun dels racons. A les que han estat privades de llibertat per lluitar per la defensa dels drets col·lectius. A aquelles que han arribat els darrers anys fugint de la misèria de la globalització neoliberal. Benvinguts a casa nostra, si és que hi ha cases d'algú. Benvinguts aquí, on la diversitat és riquesa, patrimoni, refugi, i no problema, com alguns, per molt alts que siguin, volen fer veure, en la seva baixesa ètica i moral. A totes i cadascuna de les persones que saben i senten que ha arribat el moment d'escriure un nou capítol en la història d'aquest país, un nou capítol que comença a escriure's amb tres voluntats ben clares: la de no tancar-lo entre les parets de cap institució, la de sumar les majories més àmplies possibles i la de no convertir aquesta majoria en adhesió passiva, sinó en un poble actiu, compromès amb l'articulació d'un subjecte de caire popular i de composició àmplia, que sigui el veritable protagonista del canvi i de la transformació.

És per això que anunciem l'obertura d'un procés constituent no subordinat. És per això que anunciem la tramitació de tres lleis, les primeres de les moltes que vindran,

que seran claus en l'articulació de la legalitat que caldrà que inserim en el nou ordenament juridicopolític i en les noves institucions que ens permetin governar-nos. És per això que anunciem la desconnexió democràtica de l'Estat espanyol. Perquè fem un exercici democràtic que requereix que no se sotmeti a les voluntats d'un estat que no ens representa. Perquè el futur d'aquest poble correspon decidir-lo a la seva gent i a ningú més. Sense amenaces, sense imposicions, sense por. Perquè la democràcia és la voluntat de la gent, i la democràcia és garantir que allò que es legisla d'acord amb els interessos de la majoria no pot ser revocat ni prohibit per cap altra instància.

És per això que aportem a aquesta cambra una primera proposta de mesures per blindar drets fonamentals; una proposta encara limitada que parteix de la majoria que tenim, que neix de la voluntat popular que es va manifestar a les urnes el passat 27 de setembre; una majoria que voldríem més inequívocament independentista i d'esquerres, més feminista, més ecologista, més solidària, però que és, en tot cas, la majoria de la qual hem de partir per conquerir més drets.

Un annex per a tot un futur: ILP de pobresa energètica per un hivern sense fred, ni set, ni foscor; cap desnonament sense reallotjament; un país sense llei Wert ni llei mordassa; la fi immediata de l'apartheid sanitari; l'inici de la renegociació del deute que hipoteca el futur i engreixa mercats voràgics; la batalla contra l'LRSA, en defensa del municipalisme que vertebrava el país; la solidaritat efectiva i l'humanisme immediat, i el dret a l'avortament.

Perquè no caldria avui dir que l'habitatge, l'aigua, la llum i l'energia han de ser considerats drets fonamentals. I, en canvi, cal dir-ho, i repetir-ho, i defensar-ho, i protegir-ho.

Perquè l'accés universal a la sanitat no pot ser mai vetat, i menys quan l'apartheid sanitari és una vulneració flagrant i tolerada dels drets humans. Perquè cal l'aturada de les privatitzacions dels centres d'atenció primària. El dret a la salut, en aquesta nova república que vindrà, haurà de ser un pilar fonamental. I per això necessita ser blindat de tots aquells intents que pretenen fer dels nostres drets i del nostre patrimoni mercaderies que només sumen en els comptes de beneficis d'uns pocs.

Perquè ho ha de ser també la llibertat d'expressió, de manifestació i de denúncia d'uns excessos policials que no poden tenir lloc en una república lliure i justa.

Perquè aquest poble no mereix la llei Wert, ni la respectem ni l'acatem. Perquè el dret fonamental a l'educació és això: un dret fonamental. L'educació pública, l'educació en català, l'educació que no segrega per gènere..., i que finança les escoles d'elit; l'educació que avui reclama també superar la LEC i treballar per un nou marc que respongui a la voluntat de fer de l'educació no una mercaderia, no un concert d'equilibris, sinó un espai de pedagogia activa, crítica i que formi persones lliures.

I perquè és urgent recuperar l'autonomia furtada als nostres ajuntaments, bastió del canvi polític i social que vindrà, de la mateixa manera que ho és donar resposta humanitària a les crisis generades per aquests exèrcits, als quals, d'altra banda i lamentablement, encara contribuïm a finançar amb recursos tan necessaris per cobrir drets fonamentals.

I perquè és també urgent recuperar la sobirania del cos de les dones i posar un primer pas per recuperar la sobirania econòmica, entesa com la capacitat per decidir sobre tot allò que és fonamental per a la reproducció de la vida, absolutament entregada a l'oligarquia financera i, al nostre humil entendre, a una Unió Europea que ha estat gestada per negar cap possibilitat d'articular un sistema alternatiu al capitalista.

Aquestes són mesures imprescindibles, d'aplicació immediata, d'exemplaritat, de necessitat indiscutible, de missatge contundent, clar i irrenunciable, del país que ja volem ser: un país del qual no avergonyir-nos dia sí i dia també. No són mesures nascudes del nostre projecte anticapitalista, ni tan sols de transformació; tampoc són mesures de programa, són mesures d'urgència. Fan una funció, també, de mirall: aquest és el país que tenim. I, sobretot, no són mesures que puguin ser bandejades, sigui quin sigui l'abast del conflicte que comportin amb l'Estat espanyol. Proclamem avui també la nostra insubordinació democràtica; res ni ningú ens impedirà combatre les pobreses, ser solidaris, defensar escoles i hospitals o autodeterminar-nos lliurement.

Amb aquesta declaració, per tant, ens adrecem a totes les nacions del món amb estat per dir-los que només aspirem i reclamem el que desitgem i anhelem per a tots els pobles del món: llibertat, justícia, democràcia; a totes les nacions del món sense estat,

perquè esperem que el nostre camí cap a la llibertat sigui una alenada d'esperança també per a vosaltres.

Ens adrecem també a l'Estat espanyol, amb qui haurem de fer, tard o d'hora, un exercici evident de repartiment d'actius i passius. Ens adrecem al seu executiu, al seu exèrcit i als seus tribunals: «Mireu-nos als ulls, sentiu els nostres batecs, i hi veureu un poble alegre, viu i combatiu, que malda per poder ser. No hi veureu colpistes, ni partidaris d'autoritarismes ni d'imposicions. Només hi veureu algú que ha decidit, democràticament, exercir de forma plena les condicions de la seva llibertat.»

I ens adrecem als pobles de l'Estat espanyol per tal que vegin en nosaltres la fraternitat expressada en forma de coratge. El nostre internacionalisme reclama sobirania per poder desplegar-se en la seva plenitud. Serem sempre al costat de les que també creuen que cal un nou règim polític, econòmic i social per a tots i cadascun dels pobles de l'Estat, però hi podrem ser realment si podem ser lliures, justament per ser-hi de forma plena.

I ens adrecem a la gent que avui porta un món nou als seus cors, perquè tot i que avui no culminem amb la nova societat volguda, fem un primer pas cap a la república catalana, un primer pas per combatre les desigualtats i exclusions per raó de classe, d'origen o de gènere, i construir així una societat d'iguals.

I ens adrecem a tota la població. Avui obrim la porta a nous protagonismes socials i tenim l'oportunitat que les lluites, els moviments socials, la riquíssima xarxa organitzada del país, facin seu el repte de posar noves bases al sistema polític i social. Mai més un país sense la seva gent; s'ha acabat el temps de les elits.

I ho fem des dels Països Catalans, als quals encara no hi ha cap cambra que els reconegui el que són, el nostre veritable subjecte polític, el veritable projecte de transformació. Per això, simultàniament a aquesta declaració, nosaltres continuem treballant per la construcció nacional, perquè, de la mateixa manera que la resistència ens ha permès arribar avui fins aquí, la convicció que el país és sencer i no s'expressa només en una de les seves parts ens farà arribar a culminar el dret de qualsevol poble a la seva plena autodeterminació. Som Països Catalans.

En el Ple del mes de gener del 2013 reivindicàvem la nostra plena sobirania. El Parlament aleshores va demanar la convocatòria d'una consulta vinculant que permetés recollir la voluntat popular d'autodeterminar-se. L'Estat espanyol, a través del seu Tribunal Constitucional, va impedir aquest referèndum, i el referèndum finalment no es va fer. Però ara just fa un any que 2 milions de persones desafien el règim i votaren en un dels actes de desobediència civil més massius en la història recent d'Europa; un any des que el Tribunal Constitucional, que volia desautoritzar l'expressió democràtica del nostre poble, va quedar desautoritzat de forma definitiva per aquest mateix poble. Avui, aquest Parlament el declararà deslegítimat i sense competència.

Ara, passats més de dos anys i després de continuades demostracions massives de reclam de l'exercici democràtic, la cambra catalana, de nou, continua exercint la nostra representació política sota l'amenaça de la repressió per part dels que continuen controlant els aparells d'aquest Estat espanyol.

Aquesta cambra farà avui un exercici de democràcia, perquè assenta les bases del que ens hauria de permetre retornar la plena sobirania a aquest poble. I té l'aval dels resultats del 27 de setembre, resultats que volem més amplis en el futur referèndum de ratificació del procés constituent i de proclamació de la nova república. Disposa també de l'aval de tota la legalitat del dret internacional, la que reconeix el dret de tots els pobles a autodeterminar-se, la que evidencia de forma contundent que, si un estat el nega de forma reiterada, només deixa la possibilitat de la seva materialització en la via del fet democràtic.

Us presentem, per tant, la proposta de declaració proposada conjuntament amb Junts pel Sí, en un exercici d'unitat d'acció pràctica, de veritat concreta.

Anunciem també que la presentada per Catalunya Sí que es Pot, que semblaria que pot incorporar alguna de les esmenes que hi hem fet nosaltres, no podrà, per això, rebre el nostre suport, perquè no recull allò que és fonamental, l'element de no-subordinació imprescindible per a la materialització, ara i aquí, de qualsevol pla de rescat ciutadà. Aquesta autonomia ofegada financerament, retallada políticament i jurídica, ha deixat de ser un marc vàlid per decidir en tot allò que ens afecta. L'autonomia ja és, a ulls de

la gran majoria, allò que l'esquerra independentista ha denunciat sempre: un instrument subordinat a l'Estat, completament inútil per governar-nos com a poble. Estat, monarquia i autonomisme *no* serveixen per a les classes populars.

Estem convençudes que només sent irreversible el camí cap aquest nou país farem irreversible l'eixamplament de la seva defensa, i ho farem amb els valors del republicanisme, com a nova forma manera d'entendre la relació de la gent amb el poder i per establir una nova ètica pública, basada en la decència.

Salut i república.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació té la paraula l'il·lustre senyor Joan Coscubiela, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot...

Proposta de resolució sobre la prioritització d'un pla de rescat ciutadà i l'inici d'un procés constituent

250-00002/11

...per a presentar la proposta de resolució.

Joan Coscubiela Conesa

Bon dia, senyora presidenta; gràcies. Bon dia, senyores i senyors diputats. Vull que les meves primeres paraules siguin per denunciar i rebutjar els nous assassinats, els nous casos de violència masclista produïts ahir. Aquest cop no han estat dones catalanes, però també són les nostres dones. *(Aplaudiments.)*

Si la darrera legislatura va acabar malament, aquesta no pot començar pitjor: un president en funcions que ha de donar explicacions polítiques i el seu partit, Convergència Democràtica de Catalunya, responent judicialment d'imputacions greus de finançament irregular; una mesa del Parlament que actua de manera absolutista i una presidenta que s'estrena violentant el Reglament que va prometre respectar, i, per acabar-ho d'adobar, tres grups parlamentaris que porten la solució d'un problema polític al Tribunal Constitucional. Els ingredients perfectes per a una política partidista de búnquers, de blocs, que busquen retroalimentar-se mútuament en els conflictes, mentre obliden els problemes quotidians de la gent. Junts pel Sí i la CUP tenen tot el dret del món a voler discutir la seva resolució, tot el dret a escenificar i teatralitzar les seves negociacions per invertir el senyor Mas de president, però no tenen cap dret a tenir paralitzats el Parlament i el Govern, mentre al carrer es viuen situacions dramàtiques.

La ciutadania espera de nosaltres que centrem tots els nostres esforços a encarar una situació d'emergència social que viuen àmplies capes de la població. Jo sé que vostès ho saben, però crec que val la pena recordar-ho avui: 660.000 persones aturades a Catalunya, 275.000 de les quals porten més de dos anys aturades; 381.000 d'aquestes persones aturades no cobren cap tipus de prestació d'atur; 116.000 joves sense feina, i les dones condemnades a contractes a temps parcial per mantenir una estructura de societat patriarcal; la taxa de pobresa infantil amb el 29 per cent de la població infantil; mil cent llocs de treball del sector de l'automoció en risc de desaparèixer; l'empresa Solvay de Martorell en risc de tancar les seves instal·lacions; Catalunya, líder de desnonaments a Espanya, el 25 per cent dels desnonaments produïts a Espanya ho són a Catalunya, trenta cada dia exactament; 160.000 persones esperant intervenció quirúrgica, mentre alguns es poden saltar les llistes d'espera gràcies a les polítiques privatitzadores del senyor Boi Ruiz i del Govern de Mas.

És aquest, l'escenari d'emergència social amb què realitzem aquest Ple del Parlament, i, en lloc que la primera iniciativa d'aquest Parlament sigui, per exemple, la renda garantida de ciutadania, l'única cosa que se'ls ocorre a Junts pel Sí i a la CUP és dedicar tots els seus esforços i els del Parlament a una mena de partida, de joc del Stratego o del Risk.

És ben cert, nosaltres ho sabem: per encarar aquesta situació d'emergència social, Catalunya necessita més poder polític i més recursos econòmics. Però és fals, és trampos i és injust per a la ciutadania que pateix que es digui i es continuï insistint que no es pot fer res si abans no s'assoleix un determinat estatus, el de la independència.

D'entrada, el que es podria fer, per exemple, és que Convergència Democràtica de Catalunya no hagués donat suport a polítiques privatitzadores com la d'austeritat salvatge, no haver votat lleis com la reforma laboral, no haver votat lleis com la de l'estabilitat pressupostària o el Fons de liquiditat autonòmic, que són les que estan ofegant en aquest moment el Govern i les finances de Catalunya i que estan darrere d'aquest desastre social; no haver apostat, per exemple, per la protecció del mercat hipotecari, com s'ha fet, per damunt del dret a l'habitatge de la ciutadania. Sí, ja sé que això no és el que vostès pensen que avui toca, però això és el que pensa la gent que toca, la gent que està patint aquestes circumstàncies.

Tot això, tot això ho ha fet Convergència Democràtica a Espanya, i ara no pot venir a Catalunya a queixar-se i a plorar de les conseqüències dels seus vots a Espanya. I sobre tot no ens poden fer creure vostès que amb una mica de vernís aquest moble es restaurarà i de cop i volta es convertirà o en anticapitalista o en socialdemòcrata. No, ho sento, però no som tan crèduls.

Catalunya Sí que es Pot aposta nítidament per un procés constituent, ho hem dit sempre i ho ratifiquem en la nostra proposta de resolució; per això hi insistim. Però mai direm a la gent que aquest procés constituent és incompatible o que la gent que pateix ha d'esperar a aconseguir aquest ideal per avançar en els seus drets. Nosaltres volem que la utopia quotidiana de dos àpats el dia per a nens i nenes o la utopia quotidiana de garantir els drets a l'habitatge i la llum siguin perfectament possibles amb avançar en els drets nacionals d'aquest país.

Catalunya Sí que es Pot rebutgem la proposta presentada per Junts pel Sí i la CUP, i hem presentat la nostra pròpia proposta alternativa, el nostre full de ruta. Vull explicar per què la rebutgem.

D'entrada creiem, sincerament, des del respecte, que parteix d'una interpretació tramposa dels resultats del 27 de setembre. El 27 de setembre no dona cap legitimitat ni mandat democràtic per parlar en nom de tot Catalunya, ni molt menys per fer una declaració unilateral, es digui d'independència o de l'inici d'un procés d'estat independent o de desconexió. No; això requereix d'un acte democràtic que només pot ser en forma de referèndum.

Per cert, i amb relació als vots, molta gent durant la campanya electoral, entre ells la CUP, van deixar ben clar que sense una majoria de més del 50 per cent no era possible iniciar un procés unilateral com aquest que ens presenten vostès avui, malgrat que alguns se n'han oblidat. Com ens poden explicar vostès que per a una reforma de l'Estatut d'autonomia facin falta dos terços dels diputats, és a dir, més de noranta diputats, i, en canvi, per a l'inici de la creació d'un estat independent n'hi hagi prou amb 72 de 135 diputats? Hi han coses que no quadren. Per molt que ho repeteixin, vostès no tenen legitimitat per plantejar-nos aquesta resolució, però sí, no tenen..., per fer la lectura que fan.

En segon lloc, per nosaltres es tracta d'una lectura que parteix i està basada en un autoengany; un autoengany que alguns de vostès saben que és un engany, però un engany que només pot portar frustració, excepte que algú pensi que la solució d'aquest clima que tenim en aquest moment passa per la política de «com pitjor, millor», que si es provoca un xoc de trens es promourà una dinàmica revolucionària, com s'ha sentit dir aquests dies. Sincerament, crec que no és així, i més aviat és el contrari. Estan vostès immersos en una veritable fuga cap endavant, amb una proposta que és un cul de sac, amb l'únic objectiu d'escenificar la investidura del president i, alguns, salvar la cadira de president del senyor Mas.

En aquest sentit, van vostès fins i tot contra les recomanacions del Consell per a la Transició Nacional, que s'havia esforçat durant tot aquest temps a intentar bastir tots els seus plantejaments jurídicament, de cobertura jurídica, amb molta complexitat, però ho havia intentat.

En tercer lloc, ens plantegen vostès una declaració que és una mena de declaració d'insurgència, que és tan curiosa com inviable. Perquè és veritat, és una declaració d'insurgència que està plena de retòrica, de paraules gruixudes, de molts adjectius, de molta èpica, però en què s'obliden de dir-nos com pensen aconseguir el triomf d'aquesta insurgència que ens proposen. I vostès saben que entre la intensitat dels objectius i la intensitat dels mitjans que un planteja hi ha d'haver una certa proporció.

Tot el que vostès ens plantegen és declaracions institucionals del Parlament de Catalunya i lleis de desconexió. I ens diuen que la nostra proposta de referèndum ja ha passat pantalla. Escolti, si alguna cosa ha passat pantalla és la de les declaracions institucionals del Parlament de Catalunya, que aguanten el temps que són revocades pel Tribunal Constitucional. I vostès ho saben.

Des d'aquest punt de vista, el quart element que vull plantejar és que el comportament de Junts pel Sí –i ho matiso: de Junts pel Sí– en aquesta resolució està carregat de fariseisme. El mateix dia que vostès la presentaven en el Parlament de Catalunya, instant a desobeir les sentències del Tribunal Constitucional, el Govern català, presidit pel senyor Mas, acordava presentar dos recursos contra dues lleis espanyoles al Tribunal Constitucional. En què quedem? Es sotmeten o no es sotmeten? O apliquen la desobediència? És que si ni vostès mateixos s'ho creuen... És per això que crec que això està carregat de fariseisme.

Ens plantegen, a més –ens plantegen, a més–, en relació amb el Tribunal Constitucional, la desobediència. Molt bé. Una pregunta: també inclou, la desobediència, la desobediència a la sentència en relació amb la reforma laboral que van votar el Partit Popular i Convergència i Unió o aquesta sentència ja els va bé en el seu model de relacions laborals precaritzador? O no?

A continuació ens plantegen també les lleis de desconexió de la seguretat social espanyola. I la pregunta que jo i els ciutadans ens fem és la següent: i després d'aprovar aquesta llei, què?, qui pagarà les pensions? Si no hi ha un acord, segur que continuarà pagant-les la tresoreria de la seguretat social.

En darrer lloc, la seva resolució acaba, si em permeten, amb una proposta esperpètica: la de comunicar tot això a l'Estat espanyol i a la Unió Europea. Tinc dubtes de saber com li ho pensen comunicar a la Unió Europea. Què li pensen comunicar?, que a partir d'ara el Parlament de Catalunya només complirà les lleis de la Unió Europea que els sembli bé i les sentències del tribunal de justícia de Luxemburg que els sembli bé? Això és el que comunicaran a la Unió Europea? I, a continuació, els demanarem suports? No, no; la cosa no va per aquí.

Aquesta és una declaració d'insurgència, però és una declaració d'insurgència de paper. Per això nosaltres els plantegem un full de ruta alternatiu.

En primer lloc –per a tota la legislatura–, l'aprovació d'un pla de rescat ciutadà, que ha de tenir com a epicentre la renda garantida de ciutadania. I, per cert, aprofito per saludar els companys representants de la plataforma de la ILP que està lluitant perquè aquesta tema no quedi abandonat o relegat en l'activitat d'aquest Parlament.

I creiem que cal fer-ho buscant recursos, sens dubte: els ho desenvolupem en la nostra proposta de resolució; recursos que passen per la racionalització de tots els programes de despesa pública. Hi ha molt..., en què estalviar o gastar millor. Per exemple –per exemple–, reestructuració del deute públic de la Generalitat amb el Govern central. I aquí trobarem la complicitat d'altres comunitats autònomes que estan d'acord amb nosaltres. Per exemple, treballar per una millora de la recaptació fiscal tant amb els impostos propis com cedits, reduint el frau i reformant l'impost de successions i donacions.

El segon eix de la nostra proposta és un procés constituent, que té com a principal objectiu retornar la sobirania a la ciutadania enfront dels poders econòmics i els mercats. Perquè aquesta és la veritable batalla de la sobirania al segle XXI; una sobirania que per nosaltres inclou el dret a decidir lliurement com Catalunya vol organitzar-se políticament i quina relació vol tenir amb la resta de nacions de l'Estat espanyol. Un procés constituent que neix de l'esgotament del sistema polític nascut de la Transició; un procés constituent que ha d'encarar el reforçament de les formes de democràcia participativa sense negar la democràcia representativa; que ha de garantir la divisió de poders, evitant abusos de la figura dels decrets lleis, a Espanya, però també a Catalunya, perquè no passin coses com el famós decret llei òmnibus; que ha de reconèixer que l'accés als drets fonamentals de la persona ha de ser a partir de la ciutadania social, no de la nacionalitat; que ha de contenir les bases d'una nova llei electoral que garanteixi la proporcionalitat del vot.

Un procés constituent no subordinat a cap altre marc polític, però tampoc autàrquic; no hi ha res d'autàrquic en el món de la interdependència: no podem constituir-nos en una mena d'aldea galla del segle XXI.

Un procés constituent que ha de tenir com a punt de partida la celebració del referèndum, perquè no es pot construir res de bo i sa negant la paraula al poble de Catalunya: uns que ho prohibeixen i els altres que ja la volen donar per amortitzada i parlar en nom seu.

Ho diem nosaltres, però ho ha dit cada vegada que se li n'ha donat l'oportunitat Alex Salmond, primer ministre escocès; ho ha dit reiteradament. Ja sé que és un procés, la nostra proposta, que és dur, que és lent, i, en ocasions, bloquejat pel búnquer de l'immobilisme. Per cert, parlant del búnquer, amb tots els respectes, senyor Albiol, això no va de «xuleria», això va de democràcia. Si anés de «xuleria», ningú té cap tipus de dubte que vostè guanyava totes les batalles, però com que va de democràcia, aquesta batalla la té perduda. I, més aviat o més tard, la ciutadania de Catalunya decidirà de manera lliure i democràtica com vol organitzar el seu futur.

Per això proposem –proposem– un camí pel referèndum, un camí que ha estat avalat en diferents moments per persones com Carles Viver o Rubio Llorente, però estem disposats a acceptar suggeriments en un altre sentit; un referèndum pactat, sí, i ho diem de manera ben clara, perquè és l'única manera que es pugui celebrar en condicions d'eficàcia jurídica i política. I no ho diem nosaltres, només; ho diu Alex Salmond, i cal insistir-hi. I proposem una data límit: el 2016.

Plantegem acompanyar la nostra proposta de mobilitzacions, com sempre, i de suport, de cerca de suports a Espanya i a Europa. Alguns hem fet la feina i ens presentem aquí amb el suport de gent com Podemos, Izquierda Unida, Chunta Aragonesista, Compromís del País Valencià, els ajuntaments del canvi, Els Verds europeus, mentre altres estan interessats a sumar adversaris en lloc d'acumular o sumar aliats.

Suports arreu i mobilització en favor del referèndum. Totes les grans conquestes de civilització s'han aconseguit a partir de mobilitzacions i actes, si se'm permet, de desobediència o insubmissió, i som conscients d'això: el dret de vaga, el dret de vot de les dones; no estaven reconeguts en la legislació del seu moment i només es van conquerir després de dècades de lluites obreres i de lluita de les dones. Però es van fer aplegant el màxim de gent, no dividint-los, sinó aplegant-los, sumant-los, cohesionant-los.

Creiem sincerament que les nostres propostes mantenen els equilibris bàsics entre radicalitat i viabilitat: són radicalment democràtiques perquè volem iniciar aquest procés constituent amb un acte d'apoderament de la ciutadania, que és la celebració del referèndum, i són viables perquè té tota la força de la democràcia i perquè poden tenir més suport a Catalunya i més recolzament a Espanya, a Europa i al món.

Són viables a condició que fem el que sempre ens ha donat resultat a Catalunya –reordinem-ho vostès, els que tenen edat, l'època de l'Assemblea de Catalunya. Com? Sumant el màxim de forces diverses a Catalunya, amb un objectiu compartit, durant el màxim de camí possible, i encara no l'hem recorregut tot, el del referèndum, i durant el màxim de temps, aplegats. I, a més de ser molts i cohesionats a Catalunya, intentant buscar també aliats arreu de Catalunya, arreu de l'Estat i d'Europa.

El que nosaltres plantegem és exactament el contrari del que fa la resolució de Junts pel Sí i la CUP, que cada vegada es redueix més el suport polític, i no busca aliats, sinó que fabrica adversaris arreu del món.

Per això vull que les meves últimes paraules siguin per cridar totes les forces polítiques, socials, que en algun moment han estat a favor del dret a decidir a reagrupar-nos democràticament en la defensa d'un procés constituent que tingui com a punt de partida la celebració del referèndum durant el 2016.

Aquest és el nostre full de ruta; creiem que és radical i viable alhora, i el presentem davant del que considerem que és un cul de sac, que és la proposta de Junts pel Sí i la CUP.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, per a la defensa de les esmenes presentades i per a expressar el posicionament, té la paraula l'il·lustre senyor Xavier García Albiol, del Grup Parlamentari del Partit Popular.

Xavier García Albiol

Senyora presidenta... Senyors i senyores diputats, durant la meua vida política m'he dedicat en exclusiva al món municipal. He tingut l'honor de ser alcalde de la meua ciutat, Badalona. Ser alcalde de la teua ciutat és, possiblement, una de les responsabilitats més boniques i enriquidores que pot tenir un polític.

Avui inicio un nou camí com a diputat en aquesta cambra. Representar el poble de Catalunya significa per molts catalans, per molts homes i per moltes dones la culminació d'una vocació pública.

Per aquest motiu, els puc garantir que, quan al llarg del temps, en multitud –en multitud– d'ocasions, pensava en la possibilitat d'ocupar aquesta gran responsabilitat, mai em va passar pel cap que el dia de la meua primera intervenció en aquest Ple seria una sessió històrica; una sessió històrica per defensar la integritat de la meua terra, Catalunya, i la unitat del meu país, Espanya.

La proposta de resolució que presenten Junts pel Sí i la CUP, amb una indissimulada voluntat d'iniciar el procés de ruptura de la legalitat estatutària i constitucional, com a normes de convivència de què gaudim els catalans, pretén convertir aquest procés de ruptura en una operació de salvació personal i col·lectiva de Convergència Democràtica de Catalunya i d'un president –vostè, senyor Mas– immersos en una agonia protagonitzada pel xantatge de l'esquerra antisistema estrafolària i més radical de tot Europa.

Senyors i senyores diputats, la proposta que avui estem debatent significa portar tots els catalans pel camí de la incertesa, dirigir-los cap al desconegut, així com el trencament de l'estat de dret a Catalunya, ja que és obertament subversiva perquè atempta contra l'Estatut d'autonomia i contra la integritat territorial que representa, que solemnitza la Constitució espanyola.

Pels diputats del Partit Popular de Catalunya el món és cada vegada més obert, més modern, més avançat. Per això no podem deixar el futur de Catalunya en mans de projectes excloents i rupturistes; en un món globalitzat, ja ningú ens pregunta d'on venim, sinó cap a on anem.

Señor Mas, diputados de Convergència Democràtica de Catalunya, ¿de verdad que creen que la mayoría de catalanes apuestan por seguir ese camino?, ¿creen que la sociedad catalana participa de un proyecto, de una propuesta que contempla la desconexión del Estado español, como ustedes dicen, y, por tanto, de España y de la Unión Europea? Sean sinceros, ¿de verdad que creen eso?

Somos una sociedad viva, dinámica, y lo somos gracias al esfuerzo y al trabajo de los 7 millones y medio de catalanes que vivimos en esta tierra. Pero lo somos también gracias al esfuerzo de generaciones de hombres y mujeres, unos nacidos aquí y otros muchos llegados de otros puntos de España, andaluces, extremeños, gallegos, aragoneses, castellanos, todos de todas las tierras de España, hombres y mujeres que vinieron a Cataluña en los años cincuenta y sesenta para ganarse la vida trabajando catorce horas diarias para levantar una familia, luchando para poder llevar a sus hijos a la escuela, y que con su esfuerzo también pusieron su grano de arena para levantar esta tierra.

Por eso, señoras y señores diputados independentistas, les puedo garantizar que todos estos hombres y mujeres se sienten orgullosos de ser catalanes de adopción, personas que aman a esta tierra, pero que no quieren tener que renunciar a sus orígenes, no quieren que nadie les obligue a tener que elegir entre Cataluña y España.

Señoras y señores de Junts pel Sí y de la CUP, lo podré afirmar más alto pero no más claro: desde el Partido Popular de Cataluña no vamos a permitir que ningún catalán, sea de nacimiento o sea de adopción tenga que utilizar el pasaporte para salir de Cataluña.

Soy hijo de una catalana y de un andaluz. Y como yo, miles y miles de vecinos de nuestras ciudades. He nacido en Cataluña y quiero seguir viviendo en ella, pero me siento muy orgulloso de mis orígenes y de mi país, que es España. Mi padre, andaluz, me enseñó a querer y a respetar esa bandera que tenemos ahí detrás: la *senyera*. Y mi

madre –y mi madre–, catalana, a sentirme orgulloso de esa bandera que tenemos ahí: la española.

Y porque me siento, porque nos sentimos orgullosos, muy orgullosos de lo que somos, señor Mas, le quiero decir, mirándole a los ojos, que ni usted ni nadie nos va a expulsar de España. Por eso, hoy ha llegado el momento de hablar claro, de una vez por todas, de desenmascarar la perversión de los términos: pretenden dividir y separar a través de un proceso rupturista. Eso no es defender la democracia. Este proceso no es nada pacífico, y no lo es porque violenta descaradamente las reglas básicas de la libertad y de la tolerancia que garantiza el estado de derecho y la paz social.

Señoras y señores la independencia no es la solución, la independencia es el problema. Ustedes no van solo contra España, sino que van en contra de lo mejor que ha dado Cataluña en su historia. Han repudiado el espíritu de aquel llamamiento de «unión, fraternidad y constancia», que lanzó ante las liberales Cortes de Cádiz aquel gran catalán y gran español que fue Antoni Capmany.

Diputados de Convergència Democràtica de Catalunya y d'Esquerra Republicana, les quiero hacer una pregunta: ¿Cuál es el modelo de sociedad que nos ofrecen en una hipotética república catalana? ¿Es el programa defendido por sus socios de la CUP? ¿Salir fuera del euro? ¿Abandonar la Unión Europea? ¿Nacionalizar los sectores productivos, económicos y financieros? ¿De verdad creen que este es el modelo de país que necesitamos? Estoy seguro que no son conscientes de la gravedad de lo que hacen, porque no saben lo que deshacen.

Hoy son millones los hombres y las mujeres que están siguiendo este debate, desde Cataluña, y también desde el resto de España. Todas estas personas deben saber que la Generalitat tiene el presupuesto autonómico más elevado de toda España, que en Catalunya tenemos más competencias que ninguna otra región de Europa.

Pues bien, ustedes lo están poniendo todo en riesgo en un acto de..., irresponsable, para proteger y disimular su incapacidad. Mientras estamos celebrando este Pleno, este debate, mientras ustedes están dedicando su tiempo y esfuerzo a romper Catalunya del resto de España, 600.000 catalanes salen cada día a la calle a buscar un trabajo. Mientras ustedes están dedicando su tiempo a crear estructuras de estado, 1 millón y medio de catalanes viven en condiciones precarias. Mientras la *consellera d'Educació* dedica su tiempo a abrir institutos para votar en urnas de cartón, hoy hace un año, 25.000 niños..., 25.000 niños y niñas, en lugar de estudiar en condiciones lo hacen en barracones. Por no hablar de los 160.000 pacientes de la sanidad pública que están en lista de espera. Y nosotros aquí, dedicando nuestro tiempo a la independencia.

Les resulta indiferente que los ciudadanos no tengan garantizado el pago de las medicinas o el de los conciertos sanitarios. No les preocupa que no puedan pagar las becas comedor o hacer frente a los pagos de las guarderías municipales. Les da absolutamente igual todo.

En diciembre de 2011, el presidente de la Generalitat, en una entrevista televisada, descartaba iniciar ningún proceso de las características que hoy nos ocupa, ya que comportaría una división de la sociedad catalana –lo decía el señor Mas en una entrevista. Efectivamente, hoy podemos comprobar no solo que se ha dividido la sociedad catalana –tenía razón usted, señor Mas–, sino que son muchas las familias que están sufriendo esta división en sus relaciones. Tenga claro que nosotros no vamos a alimentar esa división, ni esa frustración, ni vamos a responder a sus excesos con más excesos. No vamos a..., cuando algunos hablan del choque de trenes, sepan que cuando alguien se tira a la vía no hay un choque, hay un suicidio.

Señor *president*, a pesar de contar con la mayoría parlamentaria, usted no dispone de una mayoría social, ni de lejos. Por ello, tal y como le proponemos en la enmienda que hemos presentado, le instamos a abandonar el proceso independentista y la política de separación y confrontación entre catalanes del último gobierno de la Generalitat. El nuevo gobierno debe ser constituido para serlo de todos los catalanes, para lo que no se puede obviar ni menospreciar a más de la mitad de la sociedad catalana. Asimismo, pedimos una apuesta por el diálogo sincero y leal, dentro de un marco legal del Estatut de Catalunya y la Constitución. Con todos los catalanes y el Gobierno de España como vía para asegurar la convivencia pacífica y democracia que garantiza nuestros derechos.

(Pausa llarga.)

También, señoras y señores, queremos incidir en nuestra propuesta a defender los esfuerzos del nuevo Gobierno de la Generalitat en contribuir a generar un clima propicio de crecimiento económico y fundamentalmente para la creación de puestos de trabajo como el mejor camino para la lucha contra la pobreza, garantizando los servicios sociales y una educación y una sanidad de calidad. Estas son nuestras prioridades y no la independencia.

Diputados y diputadas, en estos momentos, al final de mi intervención, quisiera transmitir un mensaje de confianza a los millones de catalanes que también se sienten españoles, así como al resto de ciudadanos de España. Hoy, la mayoría independentista aprobará una resolución para iniciar el camino hacia la ruptura de Cataluña con el resto de España.

Señoras y señores, que me están siguiendo por televisión o por radio, tengan la absoluta seguridad, tengan la total garantía que ni el señor Mas, ni el señor Junqueras, ni la extrema izquierda radical romperán Cataluña del resto de España.

Por muchas propuestas ilegales y sobre todo *ilegítimas* que puedan aprobar hoy en este Parlament, los diputados del Partido Popular de Catalunya tenemos las ideas muy claras y la cabeza bien alta para defender los intereses de los hombres y mujeres que queremos seguir siendo catalanes y españoles.

Un día..., un día como hoy, hace veintiséis años, caía el muro de Berlín. Usted, señor Mas, pretende construir ese muro en Cataluña. Le puedo garantizar que no se lo vamos a permitir –no se lo vamos a permitir. Porque más allá de la ideología y de la forma de pensar que tenemos la mayoría de catalanes, no independentistas, de sentirse unos de derechas, otros de izquierdas, de ser autonomistas, federalistas o catalanistas, aquí estamos los diputados del Partido Popular para poner voz a todos aquellos hombres y mujeres que queremos seguir viviendo con naturalidad ese sentimiento compartido que es el de ser catalanes y el de ser españoles.

Señoras y señores diputados, de manera muy especial los diputados independentistas, y también va por usted, señora presidenta del Parlament: *¡Visca Catalunya y viva España!*

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, té la paraula la il·lustre senyora Inés Arrimadas per a posicionar-se en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señores *consellers*, señor *president*, señores diputados, señoras diputadas, hace algo más de doscientos años, en Cádiz, se promulgó por primera vez una constitución que decía que los españoles no éramos súbditos sino que éramos ciudadanos; ciudadanos libres e iguales; ciudadanos desde el último hasta el primero, desde la última persona hasta el gobernante, y que todos aquellos que ejercían el poder, todos aquellos que gobernaban tenían que respetar las leyes y la justicia como cualquier ciudadano de a pie.

Por cierto, el presidente de esas Cortes de Cádiz fue un catalán, y no ha sido la única vez, ni la primera, ni la última que los catalanes participamos de los grandes eventos de este país, de los grandes momentos históricos y de las reformas que siempre ha necesitado España. Esta alegría, este avance de la Constitución de Cádiz, sinceramente no duró mucho. La alegría duró poco porque después ha habido una de las páginas más negras en la historia de este país: hemos tenido guerras entre hermanos, hemos tenido dictaduras, hemos tenido enfrentamientos entre bandos, y sin duda, la última de las sombras, cuarenta largos años de dictadura franquista.

Pero en 1978, los españoles volvimos a ponernos de acuerdo. Y supimos, de nuevo, poner por encima lo que nos une antes que lo que nos diferencia. Y tuvimos una nueva constitución española, una constitución española que promulgaba principios tan básicos y tan importantes como la unión, como la igualdad, como la solidaridad entre las personas. Y declara también que los derechos son de las personas y no de los territorios.

Por cierto, gracias a la Constitución y a un desarrollo posterior, en Cataluña, hoy, podemos volver a tener el Parlament, tenemos autogobierno, y Cataluña es una de las regiones de Europa con más competencias, con más nivel de autogobierno.

De manera paralela a este avance, entre todos hemos ido construyendo la Unión Europea. La Unión Europea que es, sin duda, el mayor espacio de derechos y libertades de la historia de la humanidad –el mayor espacio de derechos y libertades de la historia de la humanidad. Y tenemos mucha suerte de pertenecer a ella. No me extraña que los ideólogos de esta declaración rupturista, pues, sean unos señores que no están de acuerdo simplemente con la Unión Europea, que quieren sacarnos a todos de la Unión Europea, porque para ellos otros tipos de gestión y otros tipos de modelos hacen vivir mejor a la gente, ¿no?

En el año 2015, después de esta evolución, después de tantos años, hay unos señores aquí que quieren tirar por la borda todo lo que hemos conseguido en este país. Y esta declaración probablemente es el desafío más importante a la democracia que hemos tenido en los últimos treinta años.

Pero..., ¿por qué es así?, ¿por qué es un desafío a la democracia? Pues miren, porque esta declaración lo que dice es que a partir de ahora los gobernantes no tendrán que dar cuentas ante la justicia. A partir de ahora los gobernantes van a ser los que elijan cuáles son las leyes que quieren cumplir y cuáles no. Que a partir de ahora los gobernantes, esos mismos que obligan al ciudadano de a pie a pagar sus impuestos, a cumplir con la burocracia, a pagar sus multas, a ir ante la justicia..., esos mismos gobernantes no tienen que hacerlo, porque ellos han decidido hacer una declaración en el Parlament que dicen cuáles son sus tribunales y cuáles no. Bueno, de momento no sabemos cuáles son sus tribunales. Yo creo que aquí hay muchos señores que lo que están deseando es escapar de la justicia. Y no me extraña; no me extraña que los impulsores también políticos de los últimos años sean unos señores que tienen quince sedes embargadas por corrupción política; que están inmersos en el mayor caso de corrupción –de los mayores, porque también hay para elegir en este país, por desgracia– que se llama «el 3 por ciento»; unos señores que tienen a su tesorero en prisión, al tesorero, no al último concejal, no, no, al tesorero, en prisión, sin fianza.

Esos mismos señores son los que impulsan una declaración que dicen que a partir de ahora las instituciones del Estado y los tribunales no van a aplicar en Cataluña. ¿Qué curioso, no? ¡Qué curioso! Seguro que es casualidad. Seguro que es casualidad que el señor Mas, el otro día, en la comparecencia del Parlament dijera y reconociera que en una Cataluña independiente él no tendría que dar cuentas ante los tribunales españoles. Seguro que no tiene nada que ver que el señor Mas y otros señores de la cúpula de Convergència se encuentren en esta situación para hacer hoy esta declaración. Unos señores que nunca habían sido independentistas. Yo tengo una retahíla de declaraciones suyas, señor Mas, diciendo que esa de la independencia era una cosa muy antigua, que estaba pasada de moda. El señor Pujol diciendo que «hombre, no vamos a salir de la Unión Europea ahora».

Ahora ustedes parecen los más independentistas de Cataluña. Seguro que no tiene nada que ver, seguro, el caso Pujol, lo que han encontrado a la familia Pujol o lo que han encontrado en la cúpula y en la manera de financiación de Convergència. Pero, ¿sabe una cosa, señor Mas y señores que impulsan esta declaración? Que esto tiene tan poco sentido que no han sido ustedes capaces de convencer a una mayoría de catalanes, no han sido capaces de convencer de esto a una mayoría de catalanes. Y lo hemos visto en las pasadas elecciones, unas elecciones autonómicas que ustedes se empeñaban en leer en clave plebiscitaria. Por suerte, vivimos en una democracia y en democracia no hay plebiscitos, pero ustedes se empeñaban: «Vamos a contar votos.» Pues bien, se contaron votos y ustedes no han ganado lo que pretendían hacer en las pasadas elecciones. ¿Y sabe quien reconoció esto? El señor Baños, que hoy no ha hablado, ha hablado en nombre del a CUP la señora Gabriel. No han mencionado unas declaraciones del señor Baños, después de la elecciones: «Els resultats suposen una derrota del plebiscit.» Yo creo que más claro el agua.

Es decir, ustedes no respetan las reglas democráticas. Ustedes se creen por encima de las reglas democráticas, se creen por encima de la Constitución española, por encima del Estatuto de autonomía, por encima del Reglamento del Parlament, pero es que encima no respetan ni sus propias reglas, las que ustedes se autopusieron para las pasadas elecciones. No me extraña que no hayan convencido a una mayoría de catalanes, porque esto es una locura.

Y además le digo: han tenido ustedes la campaña más larga y más cara de la historia, porque miren si llevan años ustedes sin cortar el grifo del dinero público, alimentando este debate: «Espanya ens roba», «la culpa de todo es de España», «la corrupción, eso es un invento de las cloacas del Estado español.» Pues, fíjese, si con la campaña más larga y más larga de la historia ustedes no han conseguido convencer a una mayoría de catalanes, fíjense si tiene poco sentido lo que proponían. Y además, ustedes lo saben. Ustedes se han negado reiteradamente a pedir un informe jurídico a la *cambra*, no un informe jurídico al Tribunal Constitucional, no, no, a los letrados de este Parlamento al que ustedes dicen respetar tanto. Se han negado, la señora también presidenta se ha negado a pedir un informe jurídico, porque saben que esto está fuera del ordenamiento democrático y constitucional. Y, además, si es que no tienen ustedes diputados ni para cambiar el Estatut, ¡ni para cambiar el título del Estatut de Catalunya tienen ustedes diputados! ¡Ni para cambiar la ley electoral! ¿Van a querer declarar la independencia?

No tienen mayoría social, no tienen mayoría parlamentaria para hacerlo y, sobre todo, no tienen razón. No tienen razón porque lo que ustedes están haciendo es, precisamente, poner en peligro nuestro autogobierno, la capacidad legislativa de este Parlament, que tenemos mucha capacidad legislativa, como decía, una de las regiones de Europa con más capacidad. Ustedes lo están poniendo en peligro, porque ustedes están atacando las bases de la democracia.

Pero, además, les decía que no habían sido capaces de convencer una mayoría de catalanes. Por supuesto, pero es que no ha sido usted capaz, señor Mas, ni de convencer a la mayoría de sus *consellers*. No tiene usted el apoyo ni de su gobierno en pleno ¿No le dice algo que haya personas que todavía mantienen sensatez, piensen como piensen y se sientan como sientan y tengan la ideología que tengan, que piensan que esto es una locura? Y no lo digo yo, no es que yo haya hablado con ellos, sino que, evidentemente, la prensa ha hecho eco de estas discrepancias y el señor Homs, lejos de negarlo, ha dicho: «Lo que hay que hacer es ver quien ha sido para que se vaya.» No, no, es decir: «Eso es mentira, no se produjo esta conversación», no, no, el señor Homs vino a ratificar que eso se había producido.

¿No le hace pensar, señor Mas, que no tiene ni el apoyo de su propio gobierno? ¿No le hace pensar que quizás esta huida hacia delante, esa salida política personal de una situación complicada, que le reconozco, política y judicialmente, no le hace pensar que a lo mejor no es bueno para Cataluña?

Yo creo que esta declaración es un desprecio a la sangre, al sudor y a las lágrimas que nos ha costado a muchos españoles, durante muchos años, tener una democracia; tener este Parlament también; tener autogobierno; poder decidir ser ciudadanos libres e iguales ante la ley; tener gobernantes que no se piensen que están por encima de la justicia y de las leyes, sino que apechuguen como cualquier otro ciudadano de a pie ante la justicia cuando toca.

Por suerte, ustedes se han equivocado, se han equivocado de siglo y de lugar para plantear estas cosas, porque estamos en el siglo XXI, en la Unión Europea. Y en el siglo XXI en la Unión Europea no funcionan las llamadas a la desobediencia, no funcionan las llamadas a que los políticoselijamos cuales son los tribunales que más nos gustan. No funcionan estas claves antiguas superadas gracias al proyecto común de España y de la Unión Europea.

Miren, hoy es el 9 de noviembre y es justamente el aniversario de la caída del muro de Berlín, un hecho que unió a un país, unió a un país que estaba separado. Ustedes lo que quieren hacer es justamente lo contrario: separar a un país levantando una frontera en mitad de la Unión Europea. Y les reconozco una cosa a todas las personas que nos pueden estar siguiendo hoy, tanto dentro del Parlament como fuera: en este país hay muchísimas cosas que cambiar. Este país no es la arcadia feliz que nos hacen creer algunos que están gobernando en este momento u otros que en su momento gobernaron también por otro partido. Este país necesita reformas, este país tiene unas tasas de pobreza, de desigualdad, de paro que son insoportables, impropias de un país como queremos ser, en España y en la Unión Europea.

Corrupción, corrupción. ¡Qué bien! Usted estará muy tranquilo, señor Mas, que el señor Romeva y la señora Gabriel han hablado muy poquito de corrupción. Yo entiendo que usted estará encantado, usted quiere que hablemos de independencia, que hablemos

de resultados electorales en clave plebiscitaria, de mandato democrático. No, de corrupción usted no quiere hablar, no quiere hablar ni entre los jueces, va a querer usted hablar ante el Parlamento.

Pero le digo una cosa, ustedes están utilizando el sentimiento legítimo de muchísimos catalanes que quieren la independencia, que sienten que la independencia es la mejor solución, por una cuestión personal, y eso es indignante. No solo que ustedes estén planteando lo que no puedan hacer, no solo que ustedes estén haciendo esto cuando nunca habrían sido independentistas para un beneficio personal, sino que ustedes están utilizando el sentimiento legítimo de muchísimos catalanes que hoy en día piensan que la única salida a esta situación es la independencia. Esto no se puede permitir. Porque, claro que hay cosas que mejorar, claro que yo me quiero independizar de la corrupción, de la corrupción de aquí y de la de allí, de los recortes, del paro, de la pobreza, pero no nos tenemos por qué independizar del resto de los ciudadanos de España que, muy lejos de ser los culpables de esto, son también sufridores de estos problemas como nosotros.

España hay que reformarla, no hay que romperla y los catalanes siempre hemos sido impulsores de las grandes reformas que se han producido en este país, y nosotros no vamos a permitir que en este momento en España, cuando se abre una nueva etapa política, los catalanes no seamos también partícipes e impulsores de una reforma que, sin duda, va a abrir un nuevo escenario político.

I per això no hem de renunciar a res, ni a la nostra catalanitat, cadascú la seva, com l'entengui cadascú; ni a la llengua catalana, que també és nostra –la llengua catalana, que també és nostra–; ni hem de renunciar, ni volem, al nostre autogovern, a aquest Parlament, a la capacitat legislativa que tant esforç ens ha costat tenir. No hem de renunciar a res per tenir un projecte comú. Igual que estem a Espanya podem estar a la Unió Europea, perquè els ciutadans podem estar sempre units per uns objectius que són comuns. I recordem l'article 1 de la Constitució espanyola: «La soberanía nacional reside en el pueblo español del que emanan los poderes del Estado.»

Y esto me gustaría recordárselo también a los señores de Catalunya Sí que es Pot, de Podemos, porque lo que ustedes plantean también vulnera el artículo 1 de la Constitución española. Ustedes quieren que a partir de ahora los derechos no sean de las personas sino de los territorios, y nosotros no estamos de acuerdo. Nosotros queremos que en este país cada vez haya menos desigualdades. Ustedes lo que hacen es comprar el discurso de que vamos a estar mejor si aumentamos las desigualdades dentro de nuestro país. Nosotros pensamos que los ciudadanos tienen que tener los mismos derechos, vivan donde vivan, sean de donde sean, dentro de este país. Es más, trabajamos para que dentro de la Unión Europea cada vez, cada vez podamos garantizar mejor los derechos y las libertades de todos los europeos, vivan en el país que vivan.

Y además ustedes yo creo que fallan o tienen un error de base, de concepto. Ustedes plantean el derecho a decidir –ese invento, porque lo que existe es el derecho a la autodeterminación pero no el derecho a decidir– y lo plantean solo en clave catalana. Yo les pregunto: «¿Ustedes defenderán el derecho a decidir de Hospitalet, por ejemplo, un pueblo, una ciudad donde ha ganado Ciudadanos, donde no creo que la mayoría de ciudadanos estén a favor de la independencia? ¿O solo lo van a respetar ustedes adonde les apetezca, a donde ustedes digan? Si rompemos el artículo 1 de la Constitución española, ese que garantiza que los derechos recaen en las personas y no en los territorios, estaremos abriendo a que cada pueblo, a que cada municipio, a que cada barrio pueda ejercer ese supuesto derecho.

Miren, nosotros no creemos que en España, y menos en Cataluña –en la parte de España que es Cataluña–, se aplique el derecho de autodeterminación. Porque el derecho de autodeterminación que existe, y con el cual estamos de acuerdo, se aplica entre otras cosas a territorios sometidos, a colonias. Qué colonia tan extraña somos en Cataluña ¿verdad?, que el presidente de la Generalitat gana más que el presidente del Gobierno de España; o que la presidenta del Parlament gana más que el presidente del Gobierno; o que tenemos capacidad legislativa para decidir sobre sanidad, sobre educación, sobre fiscalidad, sobre comercio, sobre empleo. Qué colonia tan extraña somos en Cataluña para tener derecho a que se aplique el derecho de autodeterminación.

Nosotros creemos que España hay que reformarla, pero no romperla. Igual que la Unión Europea, porque la Unión Europea también necesita muchas mejoras, muchísi-

mas, pero la solución no es lo que plantean estos señores de dinamitarla, de sacarnos de la Unión Europea, es reformarla desde dentro, desde las instituciones. Yo creo que aquí no sobra nadie, aquí en este país no sobra nadie, y lo que se ha escuchado en este Parlamento es muy grave. Aquí se han escuchado consignas políticas muy graves respecto al resto de ciudadanos de España: «España nos roba», «si no tuviéramos que pagar las pensiones del resto de españoles tendríamos pensiones mucho más altas.» Esto promueve la insolidaridad y aquellos que le compran el discurso a los separatistas, aquellos que le compran el discurso a los que dicen que Cataluña sí que puede hacer un referéndum y separarnos, porque así viviremos mejor, porque así nos quitaremos de en medio a los pobres que nos quitan los recursos, esos están alimentando la insolidaridad. No hay nada más insolidario en el siglo XXI que defender la independencia, porque aquí somos muy ricos y en el resto de España nos quitan los recursos.

Esto, esto que estamos haciendo hoy es un desafío, pero lo vamos a superar. Lo vamos a superar como hemos superado muchísimos otros problemas en este país, y lo vamos a hacer juntos, y lo vamos a hacer con diálogo, y lo vamos a hacer volviendo a sentarnos en una mesa. Porque Cataluña y el conjunto de España cuando más ha avanzado es cuando la política también ha estado unida, cuando la política ha estado dispuesta a unirse, a pensar más en lo que podemos compartir y no en lo que nos separa.

Nosotros estamos convencidos de que vamos reconducir esta situación, y no va a ser fácil. Y no va a ser fácil, porque...

La presidenta

Senyora Arrimadas, hauria d'anar acabant.

Inés Arrimadas García

Sí, acabo, señora presidenta, ahora mismo. Esto va a costar tiempo, porque esto viene desde hace muchísimos años, también de gobiernos de España, del PP y el PSOE mirando hacia otro lado de lo que pasa en Cataluña, dejando que se lancen esos mensajes de «España nos roba», «en otras comunidades autónomas nos quitan el dinero», «se lleven nuestros impuestos...» Esto va a costar reconducirlo, pero lo vamos a conseguir, lo vamos a conseguir entre todos.

Porque nosotros vamos a votar que no a esta declaración, a esta declaración que lo que hace es romper los principios de la democracia. Pero vamos a votar que sí a la democracia, que sí a que los políticos respondan ante la justicia, que sí a que los gobernantes estén sometidos a las leyes como cualquier ciudadano. Vamos a votar que sí a Cataluña, que sí a España y que sí a la Unión Europea.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, té la paraula l'illustre senyor Miquel Iceta, per a posicionar-se en nom del Grup Parlamentari Socialista.

Miquel Iceta i Llorens

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, tots vostès saben que el nostre grup parlamentari considera que la proposta de resolució presentada per Junts pel Sí i la CUP no hauria hagut de ser admesa a tràmit per la Mesa del Parlament; que vàrem demanar a la Mesa la reconsideració de la seva decisió d'admetre-la a tràmit, petició que ens va ser denegada, com ens van ser denegats també els informes jurídics sol·licitats a la Mesa i a la presidenta del Parlament sobre el contingut de la proposta de resolució que avui estem a punt..., que avui estem debatent, i que també vam considerar que la reunió de portaveus que la Mesa va escoltar abans de rebutjar definitivament la nostra petició de reconsideració no era la Junta de Portaveus vàlidament constituïda que estableix el Reglament de la cambra.

Per totes aquestes qüestions, hem demanat empara al Tribunal Constitucional. No vàrem demanar al Tribunal Constitucional com a mesura cautelar la suspensió d'aquest Ple, perquè vàrem entendre que no tenia sentit fer-ho; vàrem demanar empara al Tribunal Constitucional pels nostres drets com a diputats i com a grup parlamentari.

La celebració del debat ens permet i ens obliga a entrar en el fons de la qüestió; és un debat molt important ja que no només condicionarà l'inici d'aquesta legislatura i el pro-

cés d'investidura del nou president o presidenta de la Generalitat, sinó que condiciona en gran mesura el futur de la política catalana. Vull compartir les nostres reflexions amb tots i cadascun de vostès amb independència del grup de què formen part, sense apriorismes de cap mena, amb l'objectiu de demanar-los que no donin suport a aquesta proposta de resolució.

Els demano que no ho facin perquè crec que l'aprovació d'aquesta proposta, en situar les institucions catalanes fora de la legalitat, ens perjudicarà greument a tots, a començar pels que pretenguin aplicar-la un cop que el Tribunal Constitucional l'hagi suspès, primer, i l'hagi anul·lat, més tard, com succeirà amb total seguretat i absoluta seguretat, en un procés molt similar, potser fins i tot més ràpid que el que va seguir la Declaració de sobirania aprovada per aquest Parlament el gener de 2013.

Senyores i senyors diputats, passo a explicar de forma sintètica els arguments que en la meua opinió justifiquen la meua petició a tots vostès que votin de forma negativa aquesta proposta. El primer argument té a veure amb el pretès mandat democràtic que empararia la proposta de resolució que estem discutint. És evident que les eleccions del 27 de setembre les va guanyar de forma clara Junts pel Sí, amb seixanta-dos diputats, amb 1.628.714 vots, el 39,59 per cent dels vots. L'altra candidatura que defensava la independència era la CUP, que va obtenir deu diputats, 337.794 vots, el 8,21 per cent d'aquests. Per tant, hi ha una majoria independentista per governar, però alguns van voler donar a aquestes eleccions un caràcter plebiscitari que els altres negàvem. I el sí a la independència, seguint el seu criteri, va aplegar el 47,8 per cent dels vots.

El plebiscit no s'ha guanyat. L'afirmació no és meua; ha estat abans citada per la portaveu del Grup de Ciutadans, per Inés Arrimadas. És la CUP, el 28 de setembre, que fa fer aquesta afirmació. David Fernández el 4 d'agost també deia que el mínim necessari era el 50,01 per cent i que a partir del 55 per cent el procés seria, i ho cito literalment, «imparable, impecable i tindrà legitimitat absoluta». Els que no van votar Junts pel Sí o la CUP, és a dir, el 52,2 per cent dels catalans, van rebutjar el plebiscit que alguns plantejaven.

Certament es pot afirmar que en els vots negatius hi ha matisos significatius, i es van expressar de forma ben clara en la campanya electoral, i també hi ha matisos significatius en els vots afirmatius: n'hi havia per donar força a la independència, que ara es camufla en l'eufemisme de «desconnexió», però també n'hi havia per donar força a una eventual negociació, una negociació que aquesta proposta fa del tot impossible.

Sigui com sigui, avui no es pot dir que hi hagi una majoria de catalans i catalanes partidaris de la independència. La suma de vots de Junts pel Sí i de la CUP s'ajusta prou significativament als vots «sí-sí» del procés participatiu del 9 de novembre de l'any passat –1.966.508 ara, 1.897.274 fa un any–, una dada que sembla confirmar que no estem en un escenari de majoria ciutadana per la independència. Si per anar cap a la independència calia guanyar el plebiscit, com el plebiscit no s'ha guanyat, el principal objectiu polític d'aquesta legislatura hauria de ser un altre, com desitjaven molts electors. Això, des del nostre punt de vista, és contradictori amb els punts que van del primer al cinquè i el punt setè de la proposta presentada per Junts pel Sí i la CUP.

Senyores i senyors diputats, qualsevol que hagués estat el resultat de les eleccions, l'objectiu a assolir i el camí per assolir-lo no podria ser mai el desconeixement de la legalitat, i això, des del nostre punt de vista, inhabilita els punts sisè i vuitè de la proposta de resolució que avui se'ns presenta.

La pretensió de fons de la proposta és donar per superats la Constitució i l'Estatut, oblidant que la reforma constitucional obliga a altres procediments i majories que no són la simple aprovació d'una proposta de resolució del Parlament de Catalunya i que canviar l'Estatut requereix el suport de dos terços del Parlament. Per això, també considerem que la Mesa del Parlament no hauria hagut d'admetre a tràmit aquesta proposta, pel fet que de forma ben palesa desvirtua els mecanismes institucionals necessaris per assolir els objectius que busca. Aquí rau, també, la importància dels informes jurídics que se'ns van negar.

En aquest context, el punt novè de la proposta de resolució no deixa de sorprendre, perquè parla d'iniciar negociacions després d'haver deixat clar que no reconeix les institucions de l'Estat des de l'aprovació d'aquest text. A quina porta trucaran per negociar esperant que algú respongui després d'haver negat tota legitimitat a les institucions es-

panyoles i les seves decisions? Com ho explicaran a la Comissió Europea i a la resta de països que reconeixen la legitimitat i legalitat de la democràcia espanyola? Potser no ha estat prou clar el secretari general de l'ONU quan acaba de dir que Catalunya no entra en el cas dels territoris que se'ls reconeix el dret d'autodeterminació?

Senyores i senyors diputats, voldria cridar-los l'atenció sobre un argument que no té a veure amb raons d'actualitat, sinó que troba la seva raó de ser en les lliçons que el catalanisme polític ha après al llarg de la història de vegades de forma dramàtica. La primera lliçó és que, mentre la pluralitat política és positiva, la divisió dels catalans pel que fa als objectius de país afebleix Catalunya. Però hi ha una segona lliçó, encara més oportuna pel que fa al debat que mantenim avui: la història ens ha demostrat que situar les institucions catalanes fora de la llei ens porta a una derrota segura. No dic que aquesta afirmació, com qualsevol de les afirmacions que fem, no pugui ser discutida i discutible, però m'hauran d'acceptar que situar-se fora de la llei és del tot temerari i que tindrà conseqüències i costos imprevisibles.

Entendran, doncs, que la pregunta que els faré ara no és en absolut retòrica. Han pensat en els costos i les conseqüències de situar les institucions catalanes fora de la llei? Ho dic perquè alguns d'aquests costos i d'aquestes conseqüències no només recauran sobre vostès, sinó que poden recaure sobre el conjunt de la ciutadania. I vull dir-los clarament que no hi tenen cap dret; vull dir-los que, a més d'ilegal, no tenen cap mandat democràtic per donar un pas d'aquestes conseqüències, i que, quan actuïn els mecanismes de l'estat de dret i s'apliqui la llei, no podran trobar en nosaltres ni comprensió ni solidaritat.

Els punts sisè i vuitè de la resolució són, des del nostre punt de vista, un autèntic disbarat –la paraula no és meva. Si el Parlament desobeeix el marc legal en què es fonamenta la seva existència, com podrà exigir el respecte a la pròpia institució i a les seves decisions a partir d'ara? Què passarà si uns ciutadans de Catalunya decideixen fer cas d'unes lleis i d'altres no?, si uns ciutadans accepten el que diu aquest Parlament i uns altres no?, si altres institucions de Catalunya decideixen que les normes derivades del Parlament no són vàlides en tant que siguin contràries a les lleis espanyoles?

Aquest Parlament té un poder derivat de les urnes, sí, però el té en la mesura que sorgeix d'una legalitat democràtica, que a partir d'ara es pretén desconèixer. Han calibrat les conseqüències de la decisió que volen prendre? Qui dirà, a partir d'ara, quines lleis han de ser obeïdes i quines no? Qui es farà càrrec dels problemes que funcionaris i ciutadania, en general, hauran d'afrontar en funció de quines lleis observin i quines no? Aquesta és la seguretat jurídica de què se'ns parlava? Aquesta és la seguretat jurídica que es despenia d'informes, a vegades també discutibles, del Consell Assessor per a la Transició Nacional? Legalitat només n'hi ha una, integrada per les lleis catalanes, les lleis espanyoles, les directives europees i fins i tot els tractats internacionals, amb una jerarquia normativa que, en cas de dubte, només el Tribunal Constitucional pot resoldre. El Tribunal Constitucional és, en darrera instància, el garant dels drets i llibertats de tots els ciutadans, i, per cert, també dels drets dels diputats i diputades del Parlament de Catalunya.

Vostès diuen que volen desconnectar d'Espanya, en comptes de dir que estan fent una declaració unilateral d'independència, com un eufemisme per no espantar una part dels seus electors, però d'entrada el que ens demanen és que desconnectem de l'estat de dret, i el nostre grup parlamentari no vol ni desconnectar d'Espanya ni desconnectar de l'estat de dret. Si m'ho permeten, vostès estan desconnectant de la majoria ciutadana, estan desconnectant de la legalitat democràtica i estan desconnectant de la realitat. Crec que no saben on van i no tenen dret a arrossegarnos a tots en una fugida endavant de costos insuportables.

I és ben curiós que una proposta de resolució que comença per dir que el Tribunal Constitucional està deslegitimada des de l'any 2010 contingui mencions a recursos presentats pel Govern de Catalunya davant del Tribunal Constitucional fins fa deu dies. Feia malament el Govern de Catalunya demanant l'empara del Tribunal Constitucional quan presentava recursos d'inconstitucionalitat o conflictes competencials? Per què el Govern de Catalunya i aquest mateix Parlament s'adreçaven a una institució que els proponents de la resolució consideren deslegitimada des de fa cinc anys? Resulta cínica,

o potser infantil, i d'un ridícul internacional notable acceptar les decisions de l'àrbitre quan ens convenen i rebutjar-les quan no ens sentim satisfets amb les seves resolucions.

Dit això, en la meua opinió, el Tribunal Constitucional va cometre un gravíssim error en la sentència sobre l'Estatut. No cal que els recordi les circumstàncies que travessava el Tribunal en aquell moment: vacants, recusacions, etcètera. De la mateixa manera que dic això i ho vaig dir llavors, dic també ara, com vaig dir llavors, que cal acatar les resolucions del Tribunal Constitucional encara que no les compartim. I també dic que ningú pot escapar de la importància del fet que les decisions del Tribunal Constitucional sobre la Declaració de sobirania o la Llei de consultes es prenguessin per unanimitat, especialment si es té en compte la presència en el tribunal de sensibilitats ideològiques ben diferents o la presència en el Tribunal Constitucional de dos notabilíssims magistrats catalans, un d'ells, per cert, elegit a proposta d'aquest Parlament.

Tampoc entenem gaire les raons d'adoptar una resolució que és un mandat per al futur govern. Des del nostre punt de vista, un mandat per al futur govern és el que deriva dels compromisos adquirits en el debat d'investidura del futur president o presidenta i dels que després vagi adquirint el mateix Govern o la majoria parlamentària en què se sustenti. Pel que se'n diu, la majoria que està en disposició avui de fer que aquesta proposta s'aprovi no ha arribat a cap acord pel que fa a la investidura. L'annex, en canvi, apunta els continguts d'un futur acord de govern, però aquesta no és ara la qüestió. Senzillament, això és un joc dels disbarats: no té sentit aprovar mandats a un president i un govern que encara no existeixen; com demanar la urgència d'uns pressupostos a un govern que encara no existeix, cosa que passa amb la proposta de resolució presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot i que volem també valorar.

Hi votarem en contra entenent que aquesta proposta respon al programa polític, respectable, però que no compartim, d'una altra força política. Temps hi haurà, així ho esperem, en el decurs de la legislatura, de debatre amb profunditat les qüestions que proposa i de trobar punts d'encontre entre el nostre grup parlamentari i el de Catalunya Sí que es Pot que ajudin, entre altres coses, però molt principalment, en el procés d'aprofundir en la justícia social.

Acabo fent novament referència a la proposta de resolució presentada per Junts pel Sí i la CUP. Els prego que reflexionin sobre la responsabilitat que assumeixen en donar suport a una proposta de resolució que, lluny de resoldre el problema de relacions entre Catalunya i la resta d'Espanya, l'agreuja; que, en comptes de demostrar força per negociar, tanca les portes a la negociació, amb l'actual Govern i amb qualsevol dels governs que es puguin formar a Espanya a partir del 20 de desembre; lluny d'acostar-nos a la independència, posa en risc l'autogovern; lluny d'unir els catalans, els dividirà encara més.

Adoptar una resolució com aquesta potser té una explicació: es vol provocar una reacció per part de les institucions de l'Estat que aparentment pugui donar més arguments en favor de la independència. S'equivoquen si pensen així; decebran molts catalans que els van votar no per provocar l'Estat, sinó per forçar una negociació que, per aquest camí, esdevindrà impossible.

D'altra banda, no cal provocar un estat democràtic perquè imposi la legalitat; ho fa perquè és la seva raó de ser. No trobaran, després de fer-ho, suports enlloc, perquè hauran estat vostès els que hagin triat saltar-se la llei.

Només hi ha solució a través del diàleg, la negociació i el pacte, i aquesta resolució ho fa tot encara més difícil. Per això els prego novament que no hi donin suport.

Som conscients de la dificultat del problema de l'encaix entre Catalunya i la resta d'Espanya, som conscients del malestar d'amplis sectors socials sobre l'actual estat de coses, podem compartir molts elements d'aquest malestar, però, com els deia, només serem capaços de resoldre'ls a través del diàleg i del respecte a la legalitat. En aquest esforç ens podran trobar sempre, als socialistes de Catalunya; per la via de l'enfrontament, la provocació i la illegalitat, no.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per a finalitzar, per a posicionar-se sobre les esmenes tenen la paraula els grups parlamentaris proposants, per un temps màxim de dos minuts cadascun. Il·lustre senyor Raül Romeva, senyora Anna Gabriel, tenen dos minuts, a repartir.

Raül Romeva i Rueda

Moltes gràcies. Efectivament, això ens dóna un minut per grup i, per tant, el respectaré. Anant molt al gra, com que la valoració de les esmenes ja l'he feta, el que faré serà, simplement, fer un parell de comentaris sobre algunes de les qüestions que s'han esmentat.

Des del punt de vista del valor democràtic i de quina conseqüència pot tenir això, recordar una cosa molt senzilla: quan a Escòcia l'Scottish National Party va treure el 44 per cent, la resposta de l'Estat va ser convocar un referèndum; el mateix va passar en el cas del Canadà i el Quebec. Aquí tenim un 48 per cent, i la resposta han sigut querelles, atacs i insults. Aquesta és la realitat en la qual estem. També un menyspreu absolut al 80 per cent d'aquesta cambra, que s'ha manifestat clarament a favor de fer un referèndum. Aquesta és la situació en què estem avui, de bloqueig permanent i constant. Per això hem fet el que hem fet. Que ningú oblidí d'on venim i que ningú oblidí qui és el responsable, també, que hàgim arribat a aquesta situació.

El senyor Albiol té tota la raó: d'aquí no s'ha de fer fora ningú, per descomptat. Però li voldria que les seves paraules tenen un to de cinisme especialment preocupant, i seria bo que aquest discurs s'incorporés en l'accepció de «cinisme» de la Viquipèdia, perquè, efectivament, ha fet un discurs absolutament, jo crec, fora del contingut que tocava.

I, per acabar, també, per deixar temps a la senyora Gabriel, una qüestió que a mi em sembla fonamental: des del punt de vista del que significa en aquests moments la legitimitat democràtica, comptin-ho com vulguin, però en aquests moments –en aquests moments–, si aquí haguéssim fet un referèndum, el resultat hauria estat clarament favorable al sí. I això ho poden comptar com vulguin (*remor de veus*), però la realitat –la realitat– és aquesta.

I, per tant, si alguns tenen tanta dificultat per acceptar els resultats, potser que no haguessin posat tantes dificultats per fer allò que tocava fer en el seu moment.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

Anna Gabriel i Sabaté

Sí, molt breument, per posicionar-nos amb relació a les esmenes. Tant a Catalunya Sí que es Pot com al Partit Popular, moltes gràcies per les dades aportades amb relació a atur i pobresa, les coneixem, gràcies. Es tracta no de constatar, sinó d'aportar solucions.

Nosaltres hem separat la votació de la nostra proposta de resolució entenent que Catalunya Sí que es Pot podia votar tots aquells preceptes que justament en el seu discurs apellaven que els preocupaven, com per exemple reestructurar el deute. Heu decidit no donar suport a cap dels punts de la nostra declaració. Ens preocupa; ens preocupa que el vostre referent segueixi sent la majoria reforçada dels dos terços per modificar la Constitució, i ens preocupa que a vosaltres us preocupi combatre la insurgència, perquè entenem que això no és el que han de voler les esquerres.

En tot cas, avui és un primer pas, dels molts que han de venir, ho hem dit també, i esperem coincidir a partir d'ara. Potser a partir de les eleccions espanyoles, que sabem que marquen bona part de la vostra agenda política, potser després, passades aquestes eleccions, us adonareu que la vostra gent és també la nostra gent. I nosaltres no ens cansarem d'esforçar-nos per coincidir amb vosaltres a tot arreu.

I, amb relació al Partit Popular, en totes les esmenes i en tota la intervenció, destacar les dues úniques coses que sabem veure que tenen sentit des d'una perspectiva de realitat popular. Només hi ha la certesa que som una societat viva i dinàmica, és veritat. I una altra...

La presidenta

Senyora Gabriel, hauria d'anar acabant..

Anna Gabriel i Sabaté

...el reconeixement als homes i dones que van venir aquí per treballar catorze hores el dia i aixecar aquest país; ho sabem, som els seus fills i les seves nétes, i no parli en el seu nom.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Il·lustre senyor Joan Coscubiela, té dos minuts.

Joan Coscubiela Conesa

Gràcies, senyora presidenta. Vostès saben que hi ha una cosa a la vida que es diu «la fallàcia de l'home de palla»; consisteix a fer-li dir a l'altre allò que no ha dit per poder-lo rebatre millor. Avui no hem tingut home de palla, hem tingut dona de palla, en aquest sentit. Jo només em faig responsable del que he dit, no del que els altres interpreten que he dit.

Des d'aquest punt de vista, deixin-me dir-los que avui estem profundament convençuts que el que més suma a Catalunya és un referèndum, el que més suma més gent, el que més suma gent a Catalunya i el que més suma, també, a Espanya i a Europa, i que no hi ha una altra via possible. No ho diem nosaltres, ho diu Alex Salmond. No es pot parlar d'apoderar la ciutadania i a continuació negar el referèndum. És cert que ens ho prohibeixen des del Partit Popular i el búnquer espanyol; però és cert que aquells que donen aquest procés per amortitzat i volen passar pantalla obliden que sense referèndum la ciutadania de Catalunya no s'haurà pronunciat legítimament i democràticament.

I, per tant, els torno a plantejar: no sé qui anirà al lloc de qui, però crec que tots hauríem d'anar a l'única via possible, que és la de donar la veu a la ciutadania de Catalunya amb un referèndum lliure, en què poguéssim expressar quina és la forma en què vol viure i construir el seu futur políticament, i que parlar en nom d'ells és tot menys apoderar-los. *(Veus de fons.)* Tranquils, tranquils, que tot just hem començat.

La presidenta

Respectin l'ús de la paraula.

Joan Coscubiela Conesa

No podem votar l'autoesmena que us heu fet, entre altres coses perquè crec que torna a plantejar el mateix, és a dir, «només acceptarem determinades legislacions, i no altres», i no és el nostre plantejament.

Hem ofert a la Candidatura d'Unitat Popular –i ho continuem mantenint– l'acord amb relació a la primera i la segona esmena que ens han plantejat. No així amb la tercera i la quarta, que devalua tot el nostre plantejament, i li hem dit que estem disposats a votar-la per separat; per tant, que puguin trobar un punt de trobada entre ells o nosaltres. Si ho accepten, nosaltres estarem encantats; si no, les haurem de votar en la seva globalitat.

Gràcies.

La presidenta

Acabades les intervencions, passem ara a la votació de les propostes de resolució. Hi ha cap petició de votació separada? *(Marta Rovira i Vergés demana per parlar.)* Té la paraula la senyora Marta Rovira.

Marta Rovira i Vergés

Sí, presidenta. Per demanar lectura prèvia de tota la proposta de resolució, abans de la votació, i votació per punts separats, punt per punt.

(Eva Granados Galiano demana per parlar.)

La presidenta

Gràcies. Té la paraula la senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Nosaltres volem demanar una votació pública per crida per als punts 6 i 8 de la proposta de resolució de Junts pel Sí i la CUP.

La presidenta

Hi ha algun altre grup...? (*Carlos Carrizosa Torres demana per parlar i la presidenta li dóna la paraula.*)

Carlos Carrizosa Torres

Senyora presidenta, nosaltres també demanem la crida per separat dels punts sisè i vuitè.

(*Josep Enric Millo i Rocher demana per parlar.*)

La presidenta

Té la paraula el diputat senyor Enric Millo.

Josep Enric Millo i Rocher

Sí, presidenta; en nom del Grup Parlamentari Popular, demano també, invoco l'article 97 del Reglament del Parlament per demanar la votació per crida, conjuntament, dels punts 6 i 8 de la resolució.

(*Marta Rovira i Vergés demana per parlar.*)

La presidenta

Té la paraula la senyora Marta Rovira.

Marta Rovira i Vergés

Senyora presidenta... A nosaltres, quan se'ns ha explicat l'objectiu de la votació per crida, se'ns ha dit que és perquè quedés clarament identificat el vot de cadascun dels diputats. Per nosaltres queda clarament identificat quin és el vot de cadascun dels diputats i diputades d'aquest Parlament si la votació es fa de forma ordinària i per vot electrònic, perquè, evidentment, el vot no és secret.

Per tant, nosaltres demanem passar a votar aquesta petició, per poder-nos oposar a la votació per crida.

La presidenta

D'acord. Ara procedirem a la votació per decidir si sotmetem les dues propostes de resolució a votació pública per crida. (*Pausa.*)

Doncs, ara iniciarem la votació. Els vots afirmatius són a favor que es faci la votació pública per crida –els vots afirmatius. I els vots negatius, en contra de la votació pública per crida. D'acord? (*Pausa.*)

Comença la votació.

Els resultats són: «Sí», 52; «No», 71; «Abstenció», 11. Per tant, la votació es farà de manera ordinària.

Ara procedirem a la lectura del primer punt, de la proposta de resolució. La llegirà el vicepresident de la Mesa.

El vicepresident primer

«Primer. El Parlament de Catalunya constata que el mandat democràtic obtingut a les passades eleccions del 27 de setembre de 2015 es basa en una majoria d'escons de les forces parlamentàries que tenen l'objectiu que Catalunya esdevingui un estat independent i en una àmplia majoria sobiranista en vots i escons que aposta per l'obertura d'un procés constituent no subordinat.

»Segon. El Parlament de Catalunya declara solemnement l'inici del procés de creació d'un estat català independent en forma de república.

»Tercer. El Parlament de Catalunya proclama l'obertura d'un procés constituent ciutadà, participatiu, obert, integrador i actiu per tal de preparar les bases de la futura constitució catalana.

»Quart. El Parlament de Catalunya insta el futur govern a adoptar les mesures necessàries per fer efectives aquestes declaracions.

»Cinquè. El Parlament de Catalunya considera pertinent iniciar en el termini de trenta dies la tramitació de les lleis de procés constituent, de seguretat social i d'hisenda pública.

»Sisè. El Parlament de Catalunya, com a dipositari de la sobirania i com a expressió del poder constituent, reitera que aquesta cambra i el procés de desconexió democràtica de l'Estat espanyol no se supeditaran a les decisions de les institucions de l'Estat espanyol, en particular del Tribunal Constitucional, que considera mancat de legitimitat

i de competència arran de la sentència de juny del 2010 sobre l'Estatut d'autonomia de Catalunya, votat prèviament pel poble en referèndum, entre d'altres sentències.

»Setè. El Parlament de Catalunya ha d'adoptar les mesures necessàries per a obrir aquest procés de desconnexió de l'Estat espanyol d'una manera democràtica, massiva, sostinguda i pacífica, que permeti l'apoderament de la ciutadania a tots els nivells i es basi en una participació oberta, activa i integradora.

»Vuitè. El Parlament de Catalunya insta el futur govern a complir exclusivament les normes o els mandats emanats d'aquesta cambra, legítima i democràtica, a fi de blindar els drets fonamentals que puguin resultar afectats per decisions de les institucions de l'Estat espanyol, com els especificats en l'annex d'aquesta resolució.

»Novè. El Parlament de Catalunya declara la voluntat d'iniciar negociacions per tal de fer efectiu el mandat democràtic de creació d'un estat català independent en forma de república, i acorda posar-ho en coneixement de l'Estat espanyol, de la Unió Europea i del conjunt de la comunitat internacional.»

Annex a què es refereix el punt vuitè: «Mesures que haurà d'aplicar el futur govern, destinades a blindar drets fonamentals afectats per decisions de les institucions de l'Estat.

»Primera. Pobresa energètica. Per tal de garantir que cap persona no es vegi privada de l'accés als subministraments bàsics, el futur govern ha de desplegar les mesures per a evitar la pobresa energètica aprovades per la Llei 24/2015, de 29 de juliol, de mesures urgents per a afrontar l'emergència en l'àmbit de l'habitatge i la pobresa energètica, de manera que es garanteixi el dret d'accés als subministraments bàsics d'aigua potable, de gas i d'electricitat a les persones i unitats familiars en situació de risc d'exclusió residencial, mentre duri aquesta situació.

»Segona. Habitatge. Per tal de garantir que cap persona no es vegi privada de l'accés a un habitatge digne, el futur govern ha de treballar en l'aplicació del nou marc normatiu que regula la Llei 24/2015, de 29 de juliol, de mesures urgents per a afrontar l'emergència en l'àmbit de l'habitatge i la pobresa energètica. En aquest marc, el futur govern ha de garantir que en processos de desnonament de l'habitatge habitual que afectin persones i unitats familiars en situació de risc d'exclusió residencial es compleixi, per a poder fer efectiu el desnonament, el principi de real·lotjament adequat de les persones i unitats familiars afectades.

»Així mateix, de forma urgent, el futur govern ha de dur a terme modificacions normatives que permetin fer efectives les disposicions de la dita Llei 24/2015, com és el cas del Reglament de funcionament de les meses de valoració per a l'adjudicació d'habitatges per a situacions d'emergències econòmiques i socials i per a altres casos de necessitats especials en l'àmbit de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya.

»Tercera. Sanitat. En l'àmbit de les polítiques de salut, el futur govern ha de garantir l'accés universal a l'atenció sanitària pública i de qualitat, per mitjà del Servei Català de la Salut –CatSalut–, a totes les persones que viuen a Catalunya. Cap persona no es pot quedar exclosa per raons d'origen, tingui o no la condició d'assegurada o beneficiària del Sistema Nacional de Salut, i amb independència de si consta o no al padró. Així mateix, cap ciutadà no es pot veure privat d'assistència farmacèutica per motius econòmics.

»D'acord amb diverses resolucions aprovades pel Parlament, no es poden dur a terme nous concursos per a la gestió de centres d'atenció primària.

»Quarta. Educació. El Parlament de Catalunya va interposar un recurs d'inconstitucionalitat contra bona part de l'articulat de la Llei orgànica 8/2013, del 9 de desembre, de millora de la qualitat educativa, recurs que fou admès a tràmit el 3 d'abril de 2014. En aquesta impugnació, avalada pel dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, s'argumentava que els preceptes impugnats de la dita llei orgànica són contraris a les competències que corresponen a la Generalitat en aquesta matèria, contraris al model educatiu català determinat per la Llei d'educació de Catalunya i contraris als consensos obtinguts pel conjunt de la comunitat educativa. En coherència amb aquest recurs, el futur govern ha de vetllar en la seva actuació en matèria d'educació per la plena vigència i el respecte de les competències establertes en favor de les administracions catalanes i per mantenir-hi els consensos obtinguts pel conjunt de la comunitat educativa.

»Cinquena. Garantia de les llibertats públiques. El Parlament de Catalunya va interposar un recurs d'inconstitucionalitat contra alguns articles de la Llei orgànica 4/2015,

de seguretat ciutadana, recurs que fou admès a tràmit el 21 de juliol de 2015. En aquesta impugnació, avalada pel dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, s'argumentava que els preceptes impugnats de la dita llei orgànica són contraris a drets fonamentals emparats per textos internacionals com la Declaració universal dels drets humans o el Conveni europeu dels drets humans i per la jurisprudència del Tribunal Europeu dels Drets Humans. En coherència amb aquest recurs, el futur govern ha de vetllar en la seva actuació en matèria de seguretat ciutadana per la plena vigència i el respecte dels drets fonamentals esmentats.

»Sisena. Administracions locals. Amb l'afany de garantir les plenes competències de les administracions locals catalanes en servei de l'interès general, el futur govern ha de proporcionar-los les eines de suport necessàries per a deixar sense efecte els preceptes de la Llei de l'Estat 27/2013, del 27 de desembre, de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local, promulgada de resultes de la Llei orgànica 2/2012, del 27 d'abril, d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera, dictada en desenvolupament de l'article 135 de la Constitució espanyola, relatiu a la limitació de competències als ens locals, al control del cost dels serveis i a l'obligació de la prioritització de l'activitat econòmica privada.

»Setena. Refugiats. A fi de poder donar resposta a la greu situació humanitària que viuen els refugiats, el futur govern ha de generar un marc de relacions amb l'Alt Comissionat de les Nacions Unides per als Refugiats –ACNUR– amb l'objectiu de donar acollida i asil al màxim nombre de persones refugiades, més enllà de les decisions adoptades en aquest àmbit pel Govern espanyol.

»Vuitena. Dret a l'avortament. En matèria de dret a l'avortament, el futur govern s'ha de regir pel que estipula la Llei 17/2015, del 21 de juliol, d'igualtat efectiva de dones i homes.

»Novena. Finançament d'un pla de xoc social i gestió del deute. Per tal d'alliberar recursos per a dotar financerament un pla de xoc social, el futur govern ha d'establir, entre altres mesures, vies de negociació que permetin reduir la càrrega del deute en el conjunt de la despesa.

»Prioritàriament, el futur govern ha d'impulsar la renegociació de tots els finançaments estructurats, separant els pagaments que compensen un servei –inversió i manteniment– d'aquells que constitueixen un pagament excessiu respecte als tipus d'interès i a les taxes d'inflació actuals. Així mateix, el futur govern ha d'instar els concessionaris o superficialis a redefinir els contractes estructurats, transformant l'amortització de les inversions en finançament ordinari mitjançant deute públic i eliminant el cost excessiu del capital.

»Aquesta transformació, que ha de permetre una rebaixa de costos per a la Generalitat que es pugui aprofitar per a finançar el pla de xoc social, ha d'anar acompanyada d'una revisió a fons dels programes pressupostaris de despesa que permeti avaluar-ne i contrastar-ne la utilitat en moments en què atendre la urgència social ha esdevingut la màxima prioritat de la despesa de la Generalitat, expressada en l'esmentat pla de xoc. Els estalvis que s'obtinguin de la revisió de programes han d'anar íntegrament dedicats al pla de xoc social.

»Per tal de fer un seguiment de l'efectivitat d'aquest objectiu i compromís, el futur govern ha de crear un grup de treball obert als grups parlamentaris.

»Així mateix, el futur govern ha d'establir un calendari de reunions amb els responsables de la banca resident per a estudiar la possibilitat de renegociació del pagament dels interessos amb finalitats socials.»

La presidenta

Cridem a votació. Sembla que estan tots aquí.

En primer lloc, votarem la Proposta de resolució sobre l'inici del procés polític a Catalunya com a conseqüència dels resultats electorals, presentada pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí i pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Votarem aquesta proposta punt per punt.

Votem, doncs, el punt primer d'aquesta proposta de resolució.

Comença la votació.

Ha quedat aprovat per 71 vots a favor, 63 no i 0 abstencions.

Votem ara el segon punt de la proposta de resolució.

Comença la votació.
Ha quedat aprovat per 72 vots a favor, 63 no i 0 abstencions.
Passem ara al tercer punt.
Comença la votació.
Ha quedat aprovat per 72 vots, 63 no i 0 abstencions.
Votem ara el quart punt de la proposta de resolució.
Ha quedat aprovat per 72 vots, 62 no i 0 abstencions.
Votem ara el cinquè punt de la proposta de resolució.
S'inicia la votació.
Ha quedat aprovat per 72 vots, 63 no i 0 abstencions.
Votem ara el sisè punt de la proposta de resolució.
S'inicia la votació.
Ha quedat aprovat per 72 vots, 63 no i 0 abstencions.
Votem ara el setè punt de la proposta de resolució.
Comença la votació.
Ha quedat aprovat per 72 vots a favor, 63 no i 0 abstencions.
Passem ara a la votació del vuitè punt de la proposta de resolució.
Comença la votació.
Ha quedat aprovat per 72 vots a favor, 62 no i 0 abstencions.
Votem ara el novè punt de la proposta de resolució.
Comença la votació.
Ha quedat aprovat per 72 vots a favor, 63 no i 0 abstencions.
I, finalment, votem l'annex, que ha estat presentat com a esmena d'addició al punt vuitè.
Comença la votació.
Ha quedat aprovat per 72 vots a favor, 63 no i 0 abstencions.
(Aplaudiments forts i perllongats.)
Continuem amb la sessió... *(Persisteixen els aplaudiments.) Gràcies.*
A continuació, votem la Proposta de resolució sobre la prioritització d'un pla de rescat ciutadà i l'inici d'un procés constituent, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot.
Comença la votació.
Ha quedat rebutjada per 11 vots a favor, 114 en contra i 10 abstencions.
Moltes gràcies.
I s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart d'una del migdia.

SESSIÓ 3.1

La sessió s'obre a les cinc de la tarda. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i el lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat en funcions, acompanyat de tot el Govern en funcions.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Debat del programa i votació d'investidura del diputat Artur Mas i Gavarró, candidat proposat a la presidència de la Generalitat (tram. 201-00001/11).

La presidenta

Comença la sessió.

Abans d'iniciar l'ordre del dia, em plau saludar, en nom de la cambra, els presidents Rigol i Benach i l'expresidenta De Gispert, i les autoritats que aquesta tarda ens acompanyen.

Debat del programa i votació d'investidura del diputat Artur Mas i Gavarró, candidat proposat a la presidència de la Generalitat

201-00001/11

L'únic punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària és el debat del programa i votació d'investidura del diputat molt honorable senyor Artur Mas i Gavarró a la presidència de la Generalitat de Catalunya.

D'acord amb l'article 146.1 del Reglament del Parlament de Catalunya, el debat d'investidura comença amb la lectura de la Resolució de la presidenta del Parlament en què es proposa el candidat a la presidència de la Generalitat.

Prego a la secretària primera que doni lectura d'aquesta resolució.

La secretària primera

«D'acord amb l'article 4 de la Llei 13/2008, del 5 de novembre, de la presidència de la Generalitat i del Govern, i una vegada consultats els representants dels partits i els grups polítics amb representació parlamentària, proposo a la cambra el diputat Artur Mas i Gavarró com a candidat a la presidència de la Generalitat.

»Palau del Parlament, 6 de novembre de 2015.

»La presidenta, Carme Forcadell i Lluís.»

La presidenta

El candidat proposat, el molt honorable senyor Artur Mas i Gavarró, té la paraula.

El candidat a la presidència de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Senyora presidenta del Parlament de Catalunya, membres de la Mesa, senyora vicepresidenta del Govern de la Generalitat, conselleres i consellers, senyores diputades, senyors diputats, president Rigol, president Benach, presidenta Gispert, senyores i senyors, d'acord amb l'encàrrec rebut per la presidenta del Parlament, em presento davant d'aquesta cambra per formalitzar la candidatura per a la investidura com a president de la Generalitat de Catalunya, presentar el programa de govern i demanar-los, si escau, la seva confiança.

Aquesta candidatura és fruit del mandat democràtic rebut a les urnes el propassat 27 de setembre. En aquelles eleccions, la coalició que ara em proposa va obtenir gairebé el 40 per cent dels vots, seixanta-dos diputats i diputades, i més d'1.600.000 vots, una xifra que mai cap altra candidatura havia assolit en les deu eleccions anteriors al Parlament de Catalunya, en un llarg període de temps que va des de 1980 a 2015. De la mateixa manera, com tant s'ha repetit en aquestes darreres setmanes, la participació en les eleccions del 27 de setembre també va assolir xifres rècord mai vistes en uns comicis al Parlament de Catalunya.

Senyores diputades i senyors diputats, l'aval democràtic amb què es presenta Junts pel Sí a aquesta investidura és molt sòlid, molt ferm i molt clar; un aval reforçat, a més, pel fet d'haver quedat com a força més votada a totes i cadascuna de les quaranta-dues comarques de Catalunya i a un 96 per cent dels vots dels 947 municipis de Catalunya.

Més enllà de Junts pel Sí, amb una participació històrica del 75 per cent, coneguda, els vots han atorgat una majoria absoluta indiscutible als partits favorables a la independència de Catalunya. És la primera vegada a la història que hi ha una majoria netament independentista, formada per setanta-dos diputats i diputades. Ja ningú pot atribuir-se majories silencioses, s'ha acabat el recurs a les majories silencioses, les urnes han parlat i el resultat és clar: majoria absoluta dels partidaris de constituir un estat independent, el sí no arriba per poc al 50 per cent i el no frega el 40 per cent.

En casos precedents d'estats plurinacionals i de base democràtica, amb resultats no tan clars com l'obtingut a Catalunya, s'han pactat i dut a terme referèndums sobre la independència. Escòcia, Regne Unit, i Quebec, Canadà, en són exemples ben evidents. En ambdós casos el suport popular va ser *inferior* a l'obtingut per la suma de Junts pel Sí i la CUP.

En les democràcies de qualitat, s'adeqüen o es construeixen els marcs legals per donar sortida a la voluntat ciutadana expressada a les urnes; en les democràcies de baixa qualitat o en les pseudodemocràcies, s'utilitzen la fiscalia, la policia i els tribunals per frenar o avortar la voluntat popular; d'aquests dos tipus d'estats, a quin els agradaria viure?, per quin val la pena lluitar?

L'Estat espanyol i, sobretot, el Govern central continuen negant la realitat del que succeeix a Catalunya i tractant d'impedir per tots els mitjans l'expressió democràtica d'un poble; d'un poble, per cert, altament mobilitzat, com ho demostren les quatre darreres massives presències al carrer, exemple a Europa i al món de civisme, de compromís amb un país i d'anhel de llibertat.

Un estat que, a hores d'ara, segueix donant l'esquena al diàleg i a la negociació. Aquestes darrers dies n'hem tingut nous exemples: el president del Govern espanyol ha promogut un bon nombre de trobades amb líders polítics per donar resposta a iniciatives de les institucions catalanes, com la resolució que hem aprovat aquest matí. Resulta altament simptomàtic que no hagi demanat reunir-se amb cap representant legítim de les institucions catalanes: ni el president de la Generalitat, ni la presidenta del Parlament, ni cap altre. És a dir, per parlar de Catalunya es convoca a tothom, menys als representants de Catalunya. Una actitud que frega el ridícul i que està molt lluny del *fair-play* institucional.

L'atzar ha fet que aquest debat d'investidura tingui lloc just un any després de la històrica votació del 9 de novembre de 2014. És ben sabut que la resposta de l'Estat al fet de posar les urnes, amb uns quaranta mil voluntaris implicats i més de 2.350.000 votants, va consistir a promoure querelles per la via penal contra tres membres del Govern de Catalunya d'aquell moment: Joana Ortega, Irene Rigau i jo mateix. Vàrem ser i som els tres primers processats, però molt em temo que no serem els únics a menys que no canviïn radicalment les actituds de l'Estat espanyol, cosa tan desitjada i desitjable com poc probable que succeeixi.

Les querelles del 9 de novembre són l'última expressió de la prepotència, la miopia política i l'orgull imperial ferit d'un estat que ni escolta, ni parla ni negocia allò que no li agrada. Un estat de tics i reflexos predemocràtics, que pretén inhabilitar o empresonar aquells que promouen processos de participació per conèixer l'opinió de la ciutadania, encara que sigui amb votacions sense vinculació jurídica directa. De debò, qui vol viure en un estat com aquest?

Faig una crida a moltes altres persones i pobles d'Espanya: ¿Quién acepta y quién quiere vivir en un estado que persigue criminalmente a aquellos que promueven las urnas para conocer la opinión de la gente? ¿Quién se puede identificar y sentir-se protegido por un estado que trata a los demócratas como si fueran delincuentes? ¿Quién se puede sentir atraído por un estado que utiliza las leyes y los tribunales para acallar la democracia y no para canalizarla?

Val a dir que en els darrers anys, la negativa de l'Estat a donar curs a les aspiracions catalanes ha estat una constant inalterada, i per això som on som. A l'Estat espanyol li ha resultat indiferent com d'àmpla fos la majoria catalana a favor d'una aspiració concreta, va combatre i es va carregar l'Estatut de 2006 utilitzant, descaradament i barroerament, el Tribunal Constitucional; va ignorar olímpicament la molt transversal reivindicació d'un pacte fiscal; va rebutjar altivament la possibilitat de pactar un referèndum; va enfonsar novament, utilitzant el Tribunal Constitucional, la Llei de consultes que

aquest Parlament havia aprovat folgadoament per 107 diputats sobre 135; va abusar del Tribunal Constitucional intentant aturar el procés participatiu del 9 de novembre, i quan va veure més de dos milions de persones votant amb un somriure als llavis i alguns amb llàgrimes als ulls, amb una barreja, per cert, d'ordre nòrdic i de civisme mediterrani i amb una intensa, per cert, cobertura internacional, va embogir, aquell estat espanyol, i va decidir encetar la via penal.

Per cert, una decisió que va comportar la dimissió del fiscal general de l'Estat d'aquell moment, com mesos més tard va provocar el rebuig unànim dels nou integrants de la junta de fiscals de Catalunya, persones a qui no es coneix precisament pel seu perfil sobiranista o independentista.

I ara, quan malgrat mil obstacles i barreres hem aconseguit com a país i com a nació –és a dir, com a societat– plantar cara als poders de l'Estat i a uns quants altres poders, transformant unes eleccions ordinàries en tot un plebiscit –negat, per cert, al començament per alguns i al final acceptat per tothom, com hem vist aquest matí–, tot just ara, i després de tot això, uns quants s'esquincen les vestidures perquè el Parlament de Catalunya ha declarat aquest matí que considera deslegítim el Tribunal Constitucional arran de la sentència sobre l'Estatut de Catalunya de juny del 2010. Sentència que, com recordaran, va provocar una multitudinària reacció contrària el 10 de juliol d'aquell mateix any, del 2010, en forma de gran manifestació, amb assistència inclosa del president Montilla, aleshores president de la Generalitat; d'això fa poc més de cinc anys. En només cinc anys –només cinc anys–, Catalunya ha experimentat un canvi sociològic, polític, de projecte i de mentalitat d'una enorme profunditat, sense precedents per la seva dimensió, el seu significat de futur i el seu calat.

Torno a la declaració aprovada avui per aquest Parlament. És fruit del diàleg, de la negociació i del pacte. Com tot pacte, implica cessions mútues en benefici d'un acord comú. Cada part cedeix en alguna cosa per arribar a un tot.

El contingut de la declaració és una conseqüència lògica del mandat democràtic recentment formulat a les urnes. Es diu que s'inicia el procés per constituir un estat independent a Catalunya, traduint així la votació del 27 de setembre, que ha donat majoria absoluta a aquest Parlament; es manifesta que el procés polític català no pot quedar supeditat a decisions alienes al poble de Catalunya, del qual aquest Parlament n'és el representant màxim i natural; obre un procés constituent de base participativa ciutadana, i ofereix, des del primer moment, voluntat de diàleg i negociació amb l'Estat espanyol, la Unió Europea i la comunitat internacional.

Els que es sorprenen d'una resolució així, com la d'aquest matí, és que possiblement no han llegit prou bé el resultat de les passades eleccions. Vull fer notar que gairebé un 50 per cent de vot a favor de la independència de Catalunya, suposa una esmena a la totalitat de la Constitució espanyola de 1978 i de l'actuació del seu àrbitre, el Tribunal Constitucional, que el juny de 2010 va palesar que era un àrbitre de part, no pas de tots, i, per tant, un àrbitre permanentment recusat per una de les parts: la catalana. El que no diu, en canvi, la resolució del Parlament aprovada aquest matí és que es prevegi una declaració unilateral d'independència. Som conscients que no haver superat el llindar del 50 per cent dels vots emesos obliga a conduir el procés, tenint present la realitat social i política actual del poble de Catalunya.

Si l'Estat fes una lectura serena i assenyada, tant del resultat electoral com de la declaració del Parlament, veuria que hi ha marge per al diàleg i la negociació. De moment, però, segueix en la seva dinàmica de dinamitar ponts de diàleg i d'entesa, fent seva la màxima de «cuanto peor, mejor». I el que encara és pitjor, utilitzant, com sempre, qualsevol dinàmica catalana, petita o gran, puntual o permanent, com a munició electoral, com a arma llancívola, en una carrera esbojarrada per veure qui la diu més grossa amb l'intent poc dissimulat de guanyar vots.

Amb tots els antecedents que breument els acabo d'exposar, les eleccions del 27 de setembre han marcat un punt d'inflexió, un abans i un després. Les coses han canviat, i molt. Catalunya és un país en moviment i ningú pot aturar la voluntat majoritària d'un poble que avança decididament cap a un futur millor, que vol dir una vida millor. Cap querella, cap amenaça, cap por podran frenar l'anhel íntim de milers i milers de persones.

Ara fa gairebé tres anys em vaig presentar davant d'aquest mateix Parlament per ser investit president i en la meua intervenció vaig afirmar que Catalunya havia d'iniciar un

nou camí, aleshores, una nova manera de fer, una nova estratègia, per fer la seva pròpia transició nacional. Vaig afegir que aquest itinerari –aquest itinerari nou– requeria una nova mentalitat i que per construir el nostre futur havíem de dependre més de nosaltres mateixos i menys d'alguns altres. Ho justificava amb paraules que també els vaig expressar en el discurs d'investidura del 2010 i que, al meu parer, continuen plenament vigents. Parlo de fa cinc anys enrere, en aquest cas. Catalunya, deia jo aleshores, ha de fer la seva pròpia transició nacional per conquerir un benestar col·lectiu que estigui més d'acord amb la capacitat productiva del nostre país, una justícia social que descansi més en les decisions autònomes de les institucions catalanes i en els valors compartits del poble català i una identitat de matriu cultural que pugui projectar-se en el context de la globalització per aportar, des de Catalunya, el nostre gra de sorra en la millora del conjunt de la humanitat.

Doncs, bé, aquest nou camí i aquesta nova mentalitat ja són una realitat. Estem davant un moviment majoritari, ordenat i transversal. Un moviment configurat per la visió i la generositat de molts que han entès que la llibertat està per sobre de les ideologies i les sigles dels partits, i que hi ha causes per les quals val la pena unir esforços perquè un poble faci realitat els seus somnis i els seus millors projectes. Un moviment per a tothom, pacífic, democràtic, que busca, amb la mà estesa, construir un nou marc de relacions que faci possible un futur millor per als ciutadans de Catalunya. Estem legitimats, tenim un mandat democràtic majoritari per tal d'iniciar el procés que ha de permetre construir un nou estat i dotar d'una vida millor a totes les persones que componen la societat catalana. El gran repte d'aquest mandat consisteix a transformar l'autonomia catalana en l'Estat català. La majoria absoluta del Parlament hi és per assolir aquest objectiu major. El plebiscit del 27 de setembre no es va dur a terme per gestionar durant quatre anys l'autonomia cada cop més limitada que tenim, sinó per construir un estat que es doti d'una constitució i que sigui reconegut a nivell internacional. El repte és gegantí i la tasca immensa. Per aconseguir-ho fa falta tothom, tothom que hi cregui i que s'hi comprometi. No sobra ningú. Ho repeteixo: no sobra ningú.

En aquests darrers tres anys, a Catalunya s'ha mobilitzat un ingent volum de talent, d'energies i de coneixement per estar ben preparats per a l'exercici de la nostra sobirania. El resultat de les eleccions justifica plenament l'esforç sense precedents que s'ha fet per part de moltes persones, entitats i institucions. Tanmateix, la feina acumulada cal completar-la en els propers mesos. De fet, la legislatura que es va encetar amb la constitució d'aquest Parlament, i la necessària elecció de president de la Generalitat per donar-li curs, hauria de ser una legislatura de durada relativament curta, idealment, no més enllà de divuit mesos, calendari que ens situaria, com a màxim, a la primera-estiu de l'any 2017. En aquest curt període de temps cal haver assolit els objectius que desgrana a continuació.

U, culminació del procés constituent en la seva fase participativa, ciutadana i associativa. Dos, disseny definitiu de les estructures d'estat i posada a punt d'aquestes. Tres, tramitació al Parlament de l'Avantprojecte de Llei del procés constituent. Quatre, tramitació al Parlament de la Llei de transitorietat jurídica; i cinc, plena internacionalització del procés de constitució del futur Estat català. Afegeixo a aquesta llista d'objectius principals la voluntat d'un diàleg permanent i sincer amb l'Estat espanyol per garantir la màxima seguretat jurídica de tot el procés i per evitar *perjudicis innecessaris* per a qualsevol de les parts implicades.

En múltiples ocasions he compromès, i avui ho reitero, que l'ànim que ha de guiar l'actuació de les institucions catalanes ha de ser aquell que no vagi en contra d'Espanya, sinó a favor de les solucions que resultin beneficioses per a tothom. El mateix raonament val per a les institucions de la Unió Europea. No cal dir que aquesta voluntat de diàleg només és possible si és compartida per les parts implicades. Fins ara no ha estat possible materialitzar-la perquè una de les parts, el Govern espanyol, s'ha negat en rodó a negociar l'exercici del dret a decidir del poble de Catalunya, malgrat que una majoria molt gran de la societat catalana el reclama d'una manera o d'una altra.

La presidenta del Parlament esmentava quan va ser elegida el terme català d'«enraonar», «de difícil traducció», deia ella. Per entrar en raó, però, cal que tothom ho vulgui, sense apriorismes, sense condicions prèvies i sempre a partir dels mandats democràtics

rebuta a les urnes, autèntica font de legitimitat, i adequant les normes i els marcs legals a la natural evolució de les societats.

Presento, doncs, la candidatura per ser investit president de Catalunya, per ajudar i contribuir a assolir els objectius assenyalats, per fer-ho amb el tarannà descrit i per un període que, raonablement, no hauria de superar els divuit mesos. Transcorregut aquest període, el poble de Catalunya haurà de ser novament cridat a les urnes per decidir sobre el format definitiu de la futura constitució catalana. Tots aquells que segueixen o seguim reclamant referèndum, el tindrem –el tindrem–; serà el referèndum d'aprovació d'una futura constitució catalana, en l'elaboració de la qual tots hi som cridats, i tots vol dir tots, sense excepcions.

La segona part de la meua intervenció la centraré en la connexió íntima entre el procés sobiranista i el tipus de país al qual podem aspirar en un futur no molt llunyà. Sempre hem manifestat que l'autogovern durant les darreres tres dècades i l'Estat en el futur han de ser vistos i entesos com a eines per donar una resposta de qualitat als reptes socials, demogràfics, econòmics, culturals, mediambientals i de projecció al món que té plantejats la societat catalana en aquesta primera part del segle XXI.

Sota aquesta perspectiva, la necessitat d'un estat català no respon a un objectiu per si mateix, ans al contrari, ha d'estar al servei de la consecució d'objectius majors: benestar, progrés, equitat, justícia, igualtat d'oportunitats, educació, esperança de vida, llibertat. Heus aquí les grans fites a perseguir, els valors als quals apropar-se en plenitud. Fites i valors que, si baixem un grau en la definició, podríem anomenar: ocupació, treball, salut al llarg de la vida, formació al llarg de la vida, èxit escolar, aprofitament de les capacitats diverses de totes les persones, no-discriminació, seguretat, accés a la cultura en igualtat de condicions, sostenibilitat demogràfica i ambiental, protecció dels més febles o vulnerables, progrés científic, justa distribució de les contribucions fiscals, segones oportunitats, ascensor social i un llarg etcètera d'objectius i de valors que es corresponen amb les polítiques públiques de qualsevol país avançat, també del nostre.

El mandat que es va iniciar amb la constitució del nou Parlament i que hauria d'agafar velocitat de creuer amb aquest debat d'investidura, encara que pugui ser un mandat relativament i volgutament curt, ha de saber combinar l'ús de la nostra autonomia limitada i retallada amb la configuració i preparació del nou estat., tot plegat a fi de millorar les condicions de vida i les expectatives de la població catalana en el seu conjunt. Ningú no entendria que el futur Govern renunciés a utilitzar els instruments disponibles per fer des del primer moment una Catalunya millor al servei dels seus set milions i mig de ciutadans. De la mateixa manera que molts no entendrien que ens limitéssim a l'ús dels estris presents sense dotar-nos de les eines d'un estat, com es deriva del resultat de les eleccions del setembre. Encara que pugui semblar una paradoxa, el repte consisteix a gestionar l'autonomia i construir l'Estat, precisament per deixar enrere l'autonomia i poder gestionar la sobirania. L'exercici de l'autonomia és el que fan les comunitats autònomes; l'exercici de la sobirania, encara que sigui compartida, és el que fan les nacions europees que disposen d'un estat propi. Aquesta legislatura ha de servir per transitar de l'autonomia a l'Estat; cada dia menys autonomia, cada dia més Estat.

Ara bé, l'Estat per fer què? Al servei de quines causes? N'identifico tres de màxima prioritat per a l'acció del proper Govern. La primera, fer de Catalunya un país més just, més equitatiu, més preparat, més culte, més segur i més saludable. La segona, fer de Catalunya un país amb més feina, més estable, de més qualitat, més dinàmic, més creatiu i més obert. La tercera, fer de Catalunya un país més transparent, més modern, de més bones pràctiques públiques i democràtiques. Anem, doncs, a descriure sintèticament aquestes tres grans causes o prioritats.

La primera: un país més just. Catalunya ha viscut els darrers anys una situació dura, difícil, fruit de la crisi econòmica més forta que hem patit en dècades. Tot i que els índexs de pobresa s'han incrementat relativament poc comparant-ho amb els anys previs a la crisi, és cert que tenim massa famílies que han traspassat el llindar de la pobresa. En som plenament conscients. Durant aquests anys s'han desenvolupat accions per fer front a aquesta realitat, però en certa manera tenim les mans lligades. L'Estat ens ha imposat –ens ha imposat, no ha negociat, ens ha imposat– uns límits de dèficit injustos i insolidaris, no ha assumit ni pagat els deutes amb Catalunya, no ha acordat un nou model de finançament autonòmic, incomplint així el marc legal, no ha complert els seus compro-

misos de finançament de la Llei de la dependència, ha establert exclusions en la cobertura sanitària pública i ha atacat les lleis que hem fet per ajudar les famílies vulnerables, per evitar els desnonaments o la lluita contra la pobresa energètica.

D'altra banda, és important remarcar que Catalunya genera prou recursos com per disposar d'un estat del benestar molt més avançat del que actualment té i el que és més important, existeix a Catalunya un consens molt ampli en el sentit de dotar-nos d'uns instruments de cobertura social en la línia dels països més avançats d'Europa. Dit d'una altra manera, en aquests anys d'obligada austeritat i d'imposada austeritat, Catalunya hauria pogut mantenir el seu estat del benestar i les retribucions dels seus empleats públics sense retallades, si hagués disposat d'un estat propi.

Els deu objectius per a un país més just, que els concretaré a continuació, inclouen tant accions de caràcter immediat per donar resposta a les necessitats més actuals i urgents com propostes de més llarg recorregut, les anomenades «estructures d'estat», que han de facilitar les eines per a dur a terme polítiques beneficioses per a tothom. Aquests deu objectius es poden resumir sintèticament en els següents:

Primer: protecció dels més febles o vulnerables, pla d'emergència social. Necessitem donar una resposta immediata a les famílies vulnerables i a les persones en risc de pobresa, que han crescut a causa de la crisi econòmica. No en va, la taxa de risc de pobresa o exclusió social, tot i ser 3,2 punts menor que l'espanyola, presenta encara valors clarament massa elevats.

S'implementarà, per tant, un pla d'emergència social per reduir la taxa de pobresa que abasti tots els àmbits d'actuació, fent especial èmfasi en l'habitatge i la protecció dels infants. Els més de mil milions d'euros anuals destinats a fer front a la pobresa en el Pla de lluita contra la pobresa 2015-2016 han de permetre encarar les situacions més urgents, des dels aliments fins a la cobertura energètica, passant per un ampli ventall de necessitats bàsiques.

Segon objectiu: una societat que no deixa enrere a ningú: reforma de la renda mínima d'inserció cap a una renda garantida de ciutadania. Cal transformar la renda mínima d'inserció en una renda garantida de ciutadania amb un sistema d'incentius per tal de prioritzar la inserció social a través del treball i evitar la cronificació de les situacions de pobresa.

Atenent a la precarietat i vulnerabilitat financera de la Generalitat, caldrà implementar aquesta reforma amb responsabilitat, sense frustrar les justes expectatives de les persones legalment beneficiàries.

Tercer objectiu: protecció del dret a l'habitatge. Els programes s'orientaran a resoldre les situacions de desnonament, tant per impagament del lloguer com de la hipoteca en casos d'exclusió residencial; a augmentar el parc públic d'habitatges, i a abordar un gran acord amb els grans tenidors d'habitatges per a la regularització i ocupació d'aquests habitatges buits en règim de lloguer i, en la mesura del possible, de lloguer social.

L'Estat no ha afrontat el problema i només ha sabut portar als tribunals l'impost als pisos buits de les entitats financeres –un impost promogut pel Govern de Catalunya amb objectiu clarament social– o les modificacions del Codi de consum de Catalunya per a la millora de la protecció de les persones consumidores en matèria de crèdits i préstecs hipotecaris, vulnerabilitat econòmica i relacions de consum. És a dir, dinàmiques judicials per part de l'Estat per combatre solucions polítiques sobre temes d'emergència social.

Amb les eines disponibles o creades hem arribat a més de 71.000 famílies en matèria d'habitatge, un avenç significatiu respecte a les 45.000 que eren beneficiàries d'actuacions en matèria de política social d'habitatge l'any 2012, ara fa tres anys. S'imaginen què podríem fer amb totes les eines pròpies d'un estat?, amb àmplia capacitat de decisió en matèria d'habitatge?

Quart objectiu: salut al llarg de la vida: per a un nou model de salut i atenció social integral. Catalunya, malgrat les limitacions financeres derivades de la situació de dependència de l'Estat, disposa d'un dels millors sistemes públics de salut del món. Així ho reconeixen els mateixos ciutadans usuaris del servei de salut, en una Catalunya que té la millor esperança de vida europea, junt amb Islàndia i Suïssa; i la segona millor del món, com a Espanya, després del Japó.

El nostre és un bon model, però que pateix d'un infrafinançament crònic. L'increment de recursos de la sanitat pública, fruit d'esdevenir un nou estat, permetrà que el sis-

tema no pateixi l'estrès ni les retallades pressupostàries que ha hagut de patir en els darrers anys. La millora del model, fruit de disposar de plenes competències, passarà per impulsar l'atenció integrada –integrada–, social i sanitària; potenciar l'atenció primària, comunitària i domiciliària; per la implantació de nous models de participació i interacció amb la ciutadania i per la utilització de tractaments i metodologies innovadores.

En la línia de les decisions adoptades en el seu moment pel Govern català, es garantirà l'assistència sanitària a totes les persones que visquin a Catalunya, independentment de la seva situació administrativa.

Cinquè objectiu: una escola catalana inclusiva i d'èxit educatiu. L'element clau per reduir les desigualtats és l'existència d'un sistema educatiu de qualitat que garanteixi la igualtat d'oportunitats a la societat. L'esforç per un ensenyament de qualitat ha permès reduir l'abandonament escolar prematur en més de deu punts respecte al 2008, i incrementar fins a un 60 per cent els centres que utilitzen l'anglès en matèries no lingüístiques a l'ESO, quan el 2012 aquest 60 per cent només era el 27 per cent.

Posar en dubte aquest model i intentar fer-lo trontollar, com ha fet el Govern de l'Estat amb la LOMCE, posa de manifest l'absolut menyspreu de l'Estat per al sistema educatiu català i la seva voluntat uniformitzadora. L'experiència demostra que només disposant d'un estat es pot garantir la supervivència del model de consens d'escola catalana vigent fins avui. Si fins i tot allò que genera un consens més ampli i transversal a Catalunya és posat en dubte, com el nostre model educatiu, és que qui realment ha desconnectat de la realitat catalana és el Govern espanyol.

En la línia de continuar augmentant l'èxit escolar a Catalunya, com ha vingut succeint en aquests darrers anys, es seguirà desplegant la Llei d'educació de Catalunya, fruit d'un ampli consens assolit en el seu dia en el nostre Parlament.

Sisè objectiu: una societat cohesionada, suport a les famílies i a la gent gran. Més enllà de les actuacions ja esmentades i que tenen també un clar enfocament de suport a les famílies –especialment aquelles que es troben en una situació més vulnerable– és fonamental avançar en la implantació de polítiques específiques de protecció familiar, en la línia dels països europeus amb una trajectòria més solvent en aquest àmbit.

Ens cal orientar polítiques decidides per afavorir la conciliació de la vida laboral i familiar; concentrar accions integrals de suport a les famílies que viuen situacions de vulnerabilitat; donar una resposta, des de tots els vessants, al repte de l'envelliment i a les necessitats de la gent gran, i promoure una fiscalitat justa per a les famílies, especialment aquelles que viuen en situació de pobresa.

Per aquest motiu caldrà elaborar una proposta de llei catalana de promoció de l'autonomia personal; elaborar una llei d'adopció internacional catalana per donar unitat, racionalitat i agilitat a la matèria a nivell normatiu; elaborar un decret per desenvolupar un nou model d'atenció integral a l'envelliment, amb la finalitat d'orientar l'atenció diürna cap a un vessant preventiu i recuperador de l'autonomia de la persona; aprovar el projecte de llei de suport a les famílies, per incloure serveis i prestacions que responen a les noves realitats i necessitats de les famílies; aplicar el decret del Consell de la Gent Gran de Catalunya i materialitzar la constitució del nou consell de les persones grans de Catalunya.

Setè objectiu: accés a la cultura en igualtat de condicions, un país culte com a garantia de futur. Catalunya és, sense cap mena de dubte, un país culturalment avançat i amb un alt nivell de creativitat, disposa d'un patrimoni importantíssim i diferencial, essent-ne el seu principal actiu la llengua catalana; però, alhora, és un país obert al món i permeable a les tendències i idees que arriben d'arreu.

Tanmateix, en els darrers anys, el món de la cultura ha viscut reversos importants, especialment per part de l'Estat espanyol: increment de l'IVA –21 per cent–, reducció dels ajuts, pirateria no resolta. Cal revertir aquesta situació, i per això cal, una vegada més, disposar d'eines d'estat, com una llei de mecenatge per fomentar la participació i col·laboració de la societat civil en la defensa i promoció de la cultura i la llengua, o una llei de propietat intel·lectual que fomenti la protecció econòmica de l'autor, que faciliti l'establiment de models de negoci basats en l'entorn digital i que promogui l'accés a la cultura.

Així mateix, ens proposem: elaborar l'estatut de l'artista, que reguli les peculiaritats pròpies de l'àmbit laboral i de seguretat social, contractual, tributari, de propietat intel·

lectual i formatiu del sector cultural; vetllar que el català sigui reconegut i acceptat com a llengua de ple dret en tots els organismes internacionals en els quals participi el nou estat, especialment tots els que depenen de l'entramat d'institucions europees; crear la mancomunitat cultural catalana, sota la fórmula d'un consorci, amb la finalitat de sumar els esforços de les administracions que tenen responsabilitats en l'àmbit de la cultura; aprovar un nou pla de museus de Catalunya, un catàleg únic dels fons museístics i el fons nacional d'art; redactar els plans integrals de música, el llibre i les arts visuals per tal de respondre als reptes d'aquests sectors de creació cultural.

Vuitè objectiu: un país acollidor i socialment desenvolupat. Catalunya ha estat i és un país pioner en la integració de persones vingudes d'arreu del món. També ho ha de ser en l'ajut d'aquells que necessiten ser acollits en moments de dificultat. Ara tenim el deure i l'oportunitat de seguir sent un exemple davant un repte humanitari de grans dimensions. Per a això caldrà: continuar treballant en l'estratègia d'acollida de les persones refugiades, generant així mateix un marc estable de relacions amb l'Alt Comissionat de les Nacions Unides per als Refugiats; garantir l'escolarització i els ajuts addicionals necessaris per als nens refugiats que puguin arribar a Catalunya, donar cobertura i resposta sanitària a les persones refugiades a les quals se'ls estendrà targeta sanitària amb equitat d'accés i se'ls oferirà un programa d'atenció psicològica quan calgui; dissenyar el nou pla de ciutadania i de les migracions 2017-2020; aplicar el Pla de protecció internacional a Catalunya, pioner a Catalunya i a la resta de l'Estat, coordinant i concretant les mesures que es deriven de l'anàlisi dels problemes reals i dels recursos existents; reforçar l'Agència Catalana de Migracions com a organisme únic de coordinació de totes les polítiques migratòries, consolidant així el sistema català d'integració.

Addicionalment, hem de continuar sent un referent en matèria de no-discriminació i igualtat, desplegant la Llei d'igualtat efectiva de dones i homes com a nova eina que permetrà avançar en els drets de les dones i contra la violència masclista i aprovant la llei per a la igualtat de tracte i la no-discriminació, elaborant el vuitè Pla estratègic de polítiques de dones de la Generalitat de Catalunya 2016-2019, implementant el Programa d'intervenció integral contra la violència masclista 2016-2019 que estipuli les línies estratègiques i els recursos d'atenció, recuperació i coordinació per a l'abordatge de la violència masclista.

Novè objectiu: un model de concertació social que cohesioni el país. El teixit associatiu català té una llarga tradició i el país ha destacat per disposar d'una vocació social comunitària que, cal dir-ho, l'Estat espanyol no ha sabut apreciar. Un exemple concret: els, i ho subratllo, *incompliments* de tretze –tretze– sentències que obliguen l'Estat a destinar el 0,7 per cent de l'IRPF a entitats catalanes i als beneficiaris dels seus programes. Tretze sentències del Tribunal Constitucional incomplertes pel Govern o pels governs espanyols.

Amb la mirada orientada cap a la creació d'un nou estat, és l'hora de reforçar el tercer sector social, el voluntariat i l'associacionisme, com a engranatges prioritaris de la cohesió social.

En aquest sentit, es continuarà implementant el Pla de suport del tercer sector social i la Llei del voluntariat; s'aprovarà una nova llei específica de foment de l'associacionisme amb mesures fiscals, jurídiques, laborals, comunicatives, entres d'altres; s'elaborarà un pla de foment d'acció comunitària a Catalunya per promoure l'apoderament, el desenvolupament de les persones amb l'increment de la participació de les entitats, i situar Catalunya a l'avantguarda d'Europa en cohesió i participació social.

S'aprovarà una instrucció específica per promoure la introducció dels aspectes socials en la contractació pública, per part de tots els departaments i de totes les entitats del sector públic de la Generalitat de Catalunya, i es constituirà el Consell de la Discapacitat de Catalunya.

Desè objectiu: creació de l'Agència Catalana de Seguretat Social. Tal com marca l'acord parlamentari recentment aprovat, una de les lleis que prioritzarà aquesta cambra és la de la creació de l'Agència Catalana de la Seguretat Social. Aquest és un dels elements essencials en la construcció de l'estat propi, és l'eix sobre el qual s'articularen les polítiques socials del futur estat català, de les quals hem parlat anteriorment, i, alhora, assumirà les prestacions que actualment cobreix la seguretat social espanyola; entre aquestes, cal destacar les pensions i la prestació d'atur.

Catalunya, amb més gent que treballa, salaris més alts i una taxa d'atur més baixa que la resta de l'Estat espanyol, té capacitat no només per garantir el pagament de les pensions actuals, sinó, fins i tot, per millorar les prestacions socials en el seu conjunt, incloses les pensions.

Anem a la segona gran causa o prioritat del que ha de ser l'acció del futur govern, si finalment la investidura tira endavant, que és un país amb més i millor feina. Tot i que les dades de persones ocupades són cada cop millors i s'ha revertit la tendència de destrucció d'ocupació, cal fer notar que la crisi dels darrers anys, encara ben viva per a moltes persones, ha implicat un empobriment per a moltes famílies i una pèrdua de poder adquisitiu per a molts treballadors i treballadores.

Cal revertir aquesta situació i promoure un model econòmic en què el progrés es basi en estructures productives sòlides i sostenibles, i no en models especulatius propis d'èpoques passades. Hem de fer el possible també per consolidar i expandir les classes mitjanes, cercant una estructura social equilibrada i un millor repartiment de la riquesa.

Tot just fa uns dies –vostès ho deuen recordar–, s'han conegut les darreres dades de l'Enquesta de població activa, l'EPA. La taxa d'atur a Catalunya ha caigut fins al 17 i mig per cent; la taxa més baixa dels darrers cinc anys. És una millora clara, però insuficient. Catalunya pot i ha d'aspirar a tenir els nivells molt moderats d'atur de països equivalents al nostre, com Àustria, Finlàndia o Dinamarca. Són països que tenen una capacitat de decisió en matèria laboral i uns recursos que Catalunya no té. Per això aspirem a tenir-los, i els necessitem, precisament per això.

Amb els instruments actuals, que són els que tenim en aquest moment, caldrà desplegar la nova Llei d'ordenació del sistema d'ocupació i del servei públic, aprovada per aquesta cambra el passat mes de juny; una llei que pretén coordinar i optimitzar tots els recursos destinats a fomentar l'ocupació.

Tot plegat, sense oblidar els col·lectius específics amb els programes de garantia juvenil, que s'estan activant fortament en aquests moments, i el programa de Grans actius, per donar suport als aturats menors de trenta anys i majors de quaranta-cinc anys, respectivament, o l'impuls d'un nou model d'integració laboral de les persones amb discapacitat.

De cara a viure en un país amb més feina i de més qualitat, ens calen també un conjunt d'objectius, que molt sintèticament resumiré també, un cop més, en deu.

Primer: una formació professional adaptada al mercat de treball. Entre 2007 i 2015, en només vuit anys, la matrícula en formació professional inicial s'ha incrementat un 80 per cent, i la formació professional dual ja arriba a més de 5.000 alumnes, amb la implicació de més de 1.000 empreses i 150 centres educatius. La formació professional s'ha demostrat com una eina eficaç en la lluita contra l'atur. La taxa dels graduats de formació professional segueix sent inferior a la taxa d'atur de Catalunya i molt inferior a la taxa d'atur dels joves d'entre setze i vint-i-quatre anys. En el camí per prestigiar la formació professional, en els propers mesos caldrà desplegar la Llei de formació i qualificació professional que aquest Parlament va aprovar el passat mes de juny, amb l'objectiu d'adaptar-la a la realitat empresarial del país.

Segon objectiu: suport a la petita i mitjana empresa i als emprenedors autònoms. Amb una estructura empresarial formada en la seva gran majoria per petites i mitjanes empreses, i amb una taxa d'activitat emprenedora per sobre de la mitjana europea –cosa que a vegades es silencia–, Catalunya ha de seguir apostant per les pimes i els autònoms.

Un dels grans reptes és concloure el procés de transformació de l'Institut Català de Finances en un banc públic d'inversions, en el marc de la unió bancària europea, per tal de millorar el finançament al sector productiu centrat en les pimes. Cal recordar que des de 2011, i coincidint amb la reorientació de la seva activitat, s'han concedit préstecs i avals a més d'onze mil empreses, majoritàriament pimes i autònoms, amb especial èmfasi en projectes que fomentin la innovació, la internacionalització i la creació d'ocupació.

L'altre gran repte en aquest terreny és aplicar totes les millores de la Llei de simplificació administrativa, aprovada abans de l'estiu pel nostre Parlament, amb l'objectiu d'agilitzar l'activitat econòmica i de disminuir-ne la càrrega burocràtica.

Tercer objectiu: reimpuls de la política industrial i suport a l'activitat exportadora. Catalunya ha assumit històricament el lideratge industrial a l'Estat espanyol, i en bona part al sud d'Europa, i també en les exportacions. De fet, l'obertura comercial de Ca-

talunya és similar –aquí sí– a la de països com Dinamarca, Àustria o Finlàndia. Catalunya ocupa la setena posició de la Unió Europea, sobre vint-i-vuit països, en exportacions *per capita*. A més, exporta una mica més del 25 per cent, una quarta part de tot el que exporta l'Estat espanyol, i concentra una de cada tres empreses exportadores a l'Estat, sense oblidar que és una de les regions preferides a Europa per als projectes d'inversió estrangera, que, per cert, continuen arribant.

Disposem del teixit productiu i del talent, però ens calen infraestructures competitives, mecanismes per atraure més inversió estrangera productiva, i superar el desgavell energètic de l'Estat, que fa que les empreses paguin un dels preus més alts de l'energia de tot Europa.

Ens cal, doncs, refermar la recuperació econòmica actual amb mesures com el desplegament de l'estratègia industrial per a Catalunya; la constitució de les primeres comunitats anomenades RIS3CAT, és a dir, agrupacions d'empreses i centres tecnològics que materialitzin grans projectes d'innovació industrial; la creació de l'oficina de suport a les patents industrials i tecnològiques; la creació de l'organisme de suport financer a les exportacions i el reforç de la xarxa d'oficines de comerç i inversions a Catalunya –xarxa d'oficines a l'exterior, s'entén; ja en seran quaranta l'any 2016–, per potenciar l'exportació, l'atracció d'inversió estrangera i la internacionalització de les empreses catalanes; l'execució de la segona fase d'ordenació del sistema català de suport a la innovació, amb la consolidació d'Eurecat i la implementació de les noves certificacions Tecno; l'impuls del pla d'ordenació i modernització dels polígons industrials de Catalunya.

Quart objectiu: un comerç, turisme i consum responsables i de qualitat. El dinamisme de l'activitat econòmica catalana és vital per crear llocs de treball, i els indicadors demostren que Catalunya està ben musculada en aquest àmbit: un model comercial, potent i propi –potent i propi–, és a dir, diferenciat; una dinàmica de consum sostinguda, i una capacitat d'atracció turística capdavantera, de primeríssim nivell, a tot el sud d'Europa.

El model comercial català és un actiu que cal protegir, davant dels intents reiterats de l'Estat espanyol de tombar-lo als tribunals, un cop més. Per seguir sent capdavanter en l'àmbit turístic, s'aprovarà el pla de màrqueting turístic 2016-2018, amb l'objectiu de millorar la qualitat del sector, fomentar l'atracció de visitants d'alt valor afegit i minimitzar l'impacte que aquests puguin tenir sobre els nostres conciutadans.

Cinquè objectiu: un ecosistema de recerca i innovació. Catalunya té una capacitat innovadora indiscutible i és una potència europea amb resultats excel·lents. Un 52 per cent dels ajuts de l'espai europeu de recerca captats per l'Estat espanyol s'han quedat a Catalunya, més de la meitat, representant, com representem, el 16 per cent de la població i el 19 per cent de l'economia. Tres universitats catalanes estan entre les cent millors del món d'aquelles que se'n diuen «més joves», que tenen menys de cinquanta anys d'existència. I, de científics amb posicions mundials de primer nivell, en tenim molts. Hem obert relacions científiques amb països innovadors –Israel, Califòrnia, Massachusetts–, però només amb totes les eines pròpies d'un estat podem seguir apostant per l'excel·lència i fer un pas endavant, crear un veritable sistema de recerca i innovació que assegurï la transferència de coneixement als entorns empresarials.

Caldrà centrar-se a elaborar una llei sobre el sistema de recerca, amb visió integral i de país, i una llei de mecenatge científic; implementar l'estratègia de recerca i innovació per a l'especialització intel·ligent de Catalunya, a través de projectes col·laboratius d'R+D+I amb els objectius d'Europa 2020; iniciar les activitats del campus Diagonal-Besòs, de la Universitat Politècnica de Catalunya; crear un programa de professorat industrial que possibiliti la mobilitat temporal del professorat a la indústria, com a mecanisme de foment de la transferència de tecnologia i coneixement; definir una proposta estratègica de sistema integral de beques i ajuts per al sistema universitari català.

Sisè objectiu: un país amb infraestructures competitives. Entrar a parlar d'infraestructures és parlar de despropòsits i promeses incomplertes: des del Pla de rodalies, que tants milers i milers de milions d'euros havia de portar a Catalunya i n'ha portat uns pocs centenars en una pila d'anys, des del Pla de rodalies a la disposició addicional tercera de l'Estatut, sempre incompleta durant set anys, excepte un sol any; la manca d'inversions en carreteres, com la nacional 340 a Vallirana o al Camp de Tarragona. Greuges comparatius: vostès saben que els pressupostos generals de l'Estat destinen aquest

any a Catalunya el 9 i mig per cent del total d'inversions estatals, molt per sota del que ens tocaria per població –fins i tot per població–, i no cal dir per pes econòmic. I aquest és un dèficit crònic, no és només aquest any, és gairebé sempre igual.

Algunes prioritats a curt termini en l'àmbit de les infraestructures consistiran a fer un inventari d'infraestructures i serveis que poden ser assumits per la Generalitat de Catalunya; definir un model de gestió individualitzada dels aeroports; treballar per millorar el servei de rodalies i acabar de completar la xarxa interurbana de transport públic amb els serveis Exprés.cat a partir de 2016; posar en funcionament la línia 9 del metro, entre la T-1 de l'aeroport i Collblanc, aquest proper mes de febrer, i el perllongament dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya a Sabadell durant el 2016, exactament igual que s'ha fet a Terrassa durant aquest any 2015; desplegar la T-Mobilitat i la implementació de la Llei de finançament del transport públic, aprovada per unanimitat el passat mes de juliol en aquest Parlament, que preveu un canvi en el sistema de corones, noves fonts de finançament i mecanismes de control per evitar l'endeutament del sistema; desenvolupar el Pacte nacional per a la transició energètica, per avançar cap a un model amb majors quotes d'energies renovables, a la vegada que desenvolupar tots els mecanismes per assumir les competències en matèria d'energia, normativa i organismes reguladors; amb la vista posada a convertir Catalunya en una regió intel·ligent de referència internacional, desplegar l'estratègia SmartCAT, que aprofiti l'ús de la tecnologia i de la informació digital al servei de persones, empreses i administracions, i consolidar el *hub* tecnològic de Barcelona, amb el suport a les iniciatives que giren al voltant del World Mobile Congress, l'Smart City Expo i la Internet of Things *exhibition*

Setè objectiu: per un camp i un mar català amb veu pròpia a Europa i basats en la qualitat i la proximitat. El sector agroalimentari català és un model de referència a Europa per la seva qualitat i, de fet, és un dels primers clústers agroalimentaris de tot el sud d'Europa. Aquest bon posicionament és fruit d'unes particularitats que han de ser defensades per garantir la seva competitivitat.

Parlar amb veu pròpia a les instàncies europees en l'àmbit agrari és, sens dubte, un element cabdal en l'aposta pel camp i el mar català. A més, es crearan o implementaran el nou pla integral interdepartamental de desenvolupament rural; un fons de garantia agrària català i una xarxa d'assegurances agràries a nivell de Catalunya; el nou pla de foment de la producció agroalimentària ecològica 2015-2020; un sistema de formació agrària empresarial que ajudi a millorar la capacitat de gestió econòmica empresarial als agricultors, ramaders i pescadors catalans, i un pla de promoció dels aliments i dels productes de la terra i del mar.

Vuitè objectiu: un país sostenible mediambientalment i territorialment. L'aire que respirem, l'aigua que bevem, el sol que prenem, són béns comuns que cal cuidar i transmetre a les generacions futures. Catalunya s'ha caracteritzat històricament per ser un país avançat en les seves polítiques ambientals. Les ha aplicat per convicció, no per obligació; una mostra més que quan tenim competències en fem un bon ús. Personatges rellevants d'avui dia, com el president nord-americà Barack Obama o el papa Francesc, estan fent d'aquests ideals uns objectius a assolir, conscients de l'impacte que la inacció tindria sobre les generacions actuals i futures.

No ens quedarem enrere en l'impuls de la recerca i la inversió en sectors estratègics com les energies renovables, la introducció de criteris de fiscalitat i economia ambiental i la promoció de l'ecoinnovació. A curt termini, caldrà posar el focus en l'impuls de la llei de canvi climàtic; la creació de l'agència del medi ambient i del territori, que permeti consolidar una marca de rigor i prestigi en els temes territorials i ambientals, i un pacte nacional sobre l'aigua que superi els plantejaments anacrònics del Plan hidrológico de l'Estat.

No voldria acabar aquest bloc sense referir-me a dues estructures d'estat fonamentals per la seva envergadura, i també per la seva importància estratègica en un país com el que volem fer: el banc central i la hisenda pública.

Per tant, el novè objectiu d'aquest bloc és el banc central. Catalunya necessita comptar amb totes les estructures necessàries per ser un país normal i, entre aquestes, sobresurt el banc central de Catalunya, una institució independent que vetllarà per l'estabilitat financera i el bon funcionament del sistema, en equilibri amb l'interès general i particular d'estalviadors i empreses, a la vegada que supervisarà la solvència i el com-

pliment de la normativa de les entitats de crèdit. És l'oportunitat de crear unes institucions professionals, independents i transparents, que donin credibilitat al sistema financer i protegeixin estalviadors, empreses i ciutadans, sense interferències.

I, finalment, el desè objectiu d'aquest bloc: la hisenda pròpia. En el recent acord parlamentari aprovat per aquesta cambra s'ha definit com a prioritari un nou marc legal al voltant de la futura hisenda catalana. Aquest ha estat, històricament, un cavall de batalla per als catalans. Els greuges econòmics segueixen amb el model de finançament de l'Administració autonòmica catalana, la Generalitat, i amb el model de desequilibri fiscal entre Catalunya i la resta de l'Estat.

Tots aquells intents que s'han fet per reequilibrar la situació han estat infructuosos, tots. Dos exemples: un, mirant llarg en la història; l'altre, molt més recent. El primer, l'Estatut de Núria, de 1931, establia una hisenda autònoma per a Catalunya diferenciada de la hisenda de la República, possibilitat que va ser retallada un any després per les Corts espanyoles. L'Estatut de 2006, molt més recent, preveia també un consorci –el vigent, per cert, el que es va aprovar en referèndum– entre l'Agència Estatal d'Administració Tributària i l'Agència Tributària de Catalunya, que permetria una situació de col·laboració intensa i d'igual a igual; mai s'ha fet realitat.

En aquest nou procés avançarem en tot el que estigui a les nostres mans per fer realitat la hisenda pública, una hisenda que també superi el model tradicional de control, persecució, per un nou model en consonància amb el segle XXI, basat en la cooperació i la confiança entre contribuent i Administració. A hores d'ara hi tenim treballant els millors especialistes, i entre les actuacions que es preveuen destaquen les següents: reforç de l'estructura organitzativa de la hisenda pròpia i continuació del desplegament de la xarxa d'oficines de recaptació i gestió tributària; dotació a l'Agència Tributària de Catalunya de l'estructura organitzativa, els recursos personals i materials necessaris per a la consolidació de la hisenda pròpia, mentre s'avança en el sistema de gestió tributària i recaptació que doni suport a qualsevol tipus de tribut sobre els quals la Generalitat tingui competència en cada moment; concreció dels mecanismes per posar en marxa els diferents organismes que permetran exercir la plena autonomia en matèria fiscal: el consell fiscal de Catalunya, l'institut d'estudis tributaris de Catalunya, l'oficina catalana de fiscalitat internacional, la duana de Catalunya, l'agència catalana de la propietat immobiliària, entre d'altres.

Anem, per anar enfocant la tercera i darrera part de la meua intervenció, al que seria la tercera gran causa que al començament els anunciava, la tercera gran causa o prioritat al servei de la qual cal treballar en aquesta propera legislatura: un país de bones pràctiques.

La crisi de confiança envers les institucions i la política és un dels elements que requereix una actuació més contundent, amb mesures decidides, ja que sense confiança no hi ha democràcia de qualitat. És necessari que tothom sàpiga que les institucions són clares i segures, netes i transparents. La percepció actual no és aquesta, i d'aquí la necessitat i l'autoexigència de fer esforços contundents i creïbles per recuperar la plena confiança.

Ara que es parla tant de nova política, la creació d'un nou estat és la millor manera de fer nova política, és el repte de fer un punt i a part de forma ordenada per tornar a posar al dia les institucions i fer-les més properes a la ciutadania, una ciutadania que se sap responsable en drets, però també en deures.

En aquest bloc d'objectius els en destacaré quatre. El primer, l'elaboració dels marcs legals relatius al procés constituent –se n'ha parlat aquest matí. El primer objectiu, aquest, és majúscul: donar compliment als termes de la resolució que la majoria del Parlament ha aprovat aquest mateix matí. No m'hi estendre, perquè hi faré referència a la darrera part de la intervenció, però sí que comentaré algun aspecte puntual.

En qualsevol cas, donem el tret de sortida al procés constituent, que ha de culminar en l'aprovació de la constitució catalana. Ho hem de fer amb rigor i solvència. Ha de comptar amb la implicació de la societat civil organitzada; un procés obert, integrador i actiu, que haurà de ser el fonament i la inspiració del text final de la constitució.

Resulta evident, i fins i tot elemental, que per donar consistència a tot el procés polític que tenim el mandat de desenvolupar ens cal no un govern en funcions, sinó un govern definitivament constituït, i d'aquí l'extraordinària importància d'aquesta sessió

d'investidura. El proper govern haurà d'iniciar i, així mateix, promoure l'agenda de negociació amb l'Estat espanyol, així com l'agenda europea i internacional, per al reconeixement del mandat a favor de la constitució del nou estat que neixi de la futura constitució catalana referendada per la ciutadania. I això és evident que no es pot fer amb un govern en funcions, s'ha de fer amb un govern definitivament constituït.

Segon objectiu: més impuls a la transparència i noves mesures de regeneració democràtica. El nou estat ha de néixer de la confiança entre Administració i administrats, en una relació bidireccional. En aquest sentit, caldrà avançar en aspectes com: elaboració del llibre blanc de la participació i la democràcia de forma conjunta entre Govern, entitats i ciutadania; elaboració –esperem que aquest cop sí– d'una nova llei electoral de Catalunya, que avanci en la proximitat entre electors i elegits, representants i representats, reguli el vot anticipat, universal, per a les persones amb problemes de visió o de mobilitat i que introdueixi mecanismes de vot electrònic. En la passada legislatura, vàrem estar molt a prop de l'acord; cal, doncs, acabar la feina i tenir llei electoral en la legislatura que ara comencem.

Impuls i desenvolupament de la normativa en matèria de transparència i retiment de comptes en l'activitat pública, i aprovació del reglament de la Llei de la transparència, accés a la informació pública i bon govern; redacció d'un projecte de llei de contractes del sector públic de Catalunya, amb la finalitat d'aconseguir plenament un millor accés a la contractació pública, particularment per a les pimes i les entitats socials, i incrementar-ne l'eficiència i la transparència. Aquesta llei serà d'aplicació també a les administracions locals de Catalunya.

Sistema de govern obert, agrupant en una sola estratègia les polítiques de participació ciutadana, transparència i dades obertes, de manera transversal a tota l'Administració; projectes de democràcia electrònica per impulsar la participació en base a la transparència i l'accés a la informació i per fer de Catalunya un país amb ciutadania ben activa i implicada; compliment íntegre dels criteris de transparència de la *Transparency International agency*, mantenint els estàndards assolits en els darrers anys, que han situat la Generalitat de Catalunya entre les institucions més transparents del conjunt de l'Estat espanyol, després d'un gran esforç.

Tercer objectiu: una administració pública moderna, eficient, lleial i col·laborativa. Una de les grans oportunitats que tenim amb la creació d'un nou estat és no repetir els errors del passat i impulsar una nova administració àgil, que respongui a les demandes ciutadanes i col·labori amb lleialtat amb els diferents nivells d'administració.

Com a nou estat, caldrà crear les estructures administratives necessàries per executar les competències que encara no tenim i que requereix la pertinença a la Unió Europea. Serà, aquesta, una oportunitat per millorar l'Administració electrònica, per exemple, i tots aquells processos que ara es detectin obsolets i impropis d'una nova administració del segle XXI.

En aquest sentit, evolucionarem cap a un nou model de sector públic, sense tantes limitacions organitzatives, impulsant les activitats de governança de l'Administració de la Generalitat i del seu sector públic, per prendre les millors decisions i retre comptes, institucionalitzant pràctiques d'excel·lència i auditories administratives.

El reconeixement al món local es concretarà mitjançant una nova llei de governs locals de Catalunya per establir un model propi de l'Administració local de Catalunya, una nova llei de finances locals de Catalunya i una nova llei d'ordenació territorial de Catalunya, que simplifiqui els nivells administratius i racionalitzi les competències i funcionament de les diferents administracions.

I el quart objectiu, dintre d'aquest darrer bloc: un país amb més justícia i seguretat. La configuració del nou estat permetrà dotar-nos d'una nova administració de justícia, eficaç i accessible, que sigui exigent amb el compliment de la llei, accessible per tothom i amb terminis de solució raonables –no com els d'ara–, amb un sistema de justícia gratuïta de qualitat per a les persones sense prou recursos.

En la transició fins a arribar a aquest moment, es durà a terme el desenvolupament del Pla director d'equipaments judicials 2014-2020 i del Pla d'equipaments penitenciaris 2014-2020; la planificació i actuacions per a la implantació de l'oficina judicial a sis partits judicials; la planificació i actuacions per a la implantació de l'oficina judicial més enllà d'aquests sis partits judicials, de cara a una legislatura que pugui durar més que

l'actual; la planificació i implantació del nou model organitzatiu de l'oficina fiscal; el desenvolupament de les línies estratègiques de la mediació per impulsar el seu ús, incrementar les derivacions judicials, professionalitzar els mediadors mitjançant formació reglada i la implementació del Programa de coordinació de parentalitat.

Pel que fa a la seguretat i protecció civil, és evident que caldrà desenvolupar totes les estructures de seguretat interna i internacional pròpies d'un país. Les tenim identificades: serveis d'intel·ligència, ciberdelinqüència, terrorisme, delinqüència organitzada i transnacional... I començarem a treballar en la definició de l'estratègia d'implantació, a fi que s'adeqüin al marc competencial d'un estat propi.

Senyores i senyors diputats, tenim l'oportunitat de fer un país nou, un país millor del que tenim, en tots els aspectes i totes les seves dimensions. Molt de tant en tant, només molt de tant en tant, els països es troben en cruïlles decisives en el decurs de la seva història. Quan això succeeix, no es tracta només de fer camí –que això, poc o molt, ho fa tothom–, es tracta de triar entre camins possibles, sabent que no tots porten al mateix lloc: uns porten al lloc d'origen i són els més còmodes perquè són els més coneguts, altres porten a culs-de-sac, i, per tant, són temps perdut i energies malgastades, n'hi ha d'altres, en fi, que són plens de bardisses, de punxes i d'espines, però que si aconseguïxes recorre'ls pots arribar a la carena i contemplar la vall oberta i un horitzó ple d'oportunitats.

Catalunya es troba en un punt així de la seva llarga, molt llarga, història, en una cruïlla de camins en què la decisió col·lectiva assenyalarà el rumb per a molts anys i per a moltes generacions. Per això és tan transcendent que els que hi som ara no errem en la tria del camí: fallaríem a molts que ens han precedit; però, sobretot, decebríem i tallaríem les ales a molts que ens han de succeir.

Arribats a la cruïlla hem de triar entre subordinació i llibertat. La subordinació és còmoda, però té un cost; la llibertat és incòmoda, perquè té un preu. Hem de triar entre assumir el cost de la subordinació o pagar el preu de la llibertat.

L'any passat, 2014, vàrem celebrar el tricentenari de la pèrdua de les llibertats, els drets i les institucions de Catalunya: la creu de la subordinació obligada; però també vàrem commemorar el centenari de la Mancomunitat, la cara d'un primer aire de llibertat.

Alguns de vostès em poden dir que entre subordinació i llibertat hi ha camins intermedis. És cert, tan cert com que són camins que no depenen de nosaltres, sinó de la voluntat de l'Estat d'obrir-los i, un cop oberts, de no convertir-los en carrerons sense sortida o en murs tapiats que no permetin seguir avançant.

En la ja llarga història del catalanisme, persones, generacions i partits diferents han apostat reiteradament i, fins i tot, tossudament, pels camins intermedis, les anomenades «terceres vies». Des de les Bases de Manresa de finals del segle XIX fins al pacte fiscal de fa quatre anys, des d'aleshores ençà, s'ha desplegat una llarga cadena d'intents de terceres vies, més de cent anys: la Mancomunitat, l'Estatut avortat amb la dictadura de Primo de Rivera, l'Estatut de Núria de la República, la reinstauració de la Generalitat l'any 1977 abans d'aprovar-se la Constitució espanyola –abans d'aprovar-se la Constitució espanyola–, l'Estatut de Sau de 1979, i no cal anar tan enllà, l'Estatut del 2006, que és ben proper. Més de cent anys de camins intermedis i de terceres vies amb els seus llargs períodes dictatorials, aquests sí, fruit de sublevacions contra l'ordre establert i les lleis vigents de cada moment, aquest sí. Més de cent anys rebutjant la subordinació, però sense prioritzar del tot la llibertat, sempre en ares d'un bon encaix –això és el que ha fet Catalunya i el catalanisme–, o, almenys, en ares d'un encaix raonable de Catalunya dins l'Estat espanyol.

Després de tants intents d'encaix de més de cent anys, on som? Els demano que es facin aquestes preguntes. Se'ns reconeix com a nació? L'Estat promou i protegeix la nostra llengua pròpia, el català? Podem aplicar el sistema d'immersió lingüística en el nostre àmbit educatiu, garantia de cohesió social i d'igualtat d'oportunitats, sense ingerències contínues de les institucions de l'Estat, siguin executives, legislatives o judicials? L'Estat s'ha preocupat, en algun moment, de reduir el dèficit fiscal crònic de Catalunya, font permanent de desigualtats econòmiques, socials i territorials? L'Estat s'ha compromès a invertir en infraestructures bàsiques d'acord amb el pes demogràfic i el potencial econòmic de Catalunya en algun moment? Podem decidir des d'aquest Parlament una legislació d'horaris comercials per garantir un comerç urbà cohesionador,

equilibrat i modern? Podem decidir quina bonificació tindran els contractes dels discapacitats que treballen en un centre especial? Podem regular els talls de subministrament energètic per evitar que persones vulnerables passin fred a l'hivern? Podem intervenir en la regulació energètica per aconseguir que el cost de l'energia no perjudiqui el nostre teixit productiu? Podem autoritzar nous medicaments necessaris per garantir una millor salut als nostres conciutadans? Podem gestionar els nostres ports i aeroports? I les nostres vies d'alta capacitat? I el sistema de rodalies? Podem gestionar i recaptar els impostos que paguen les empreses i els ciutadans de Catalunya? I les pensions? I les prestacions d'atur? Podem modificar l'IVA cultural? Podem fer lleis de mecenatge? I de la propietat intel·lectual? Podem gestionar la part que ens correspon de l'aigua de la conca hidrogràfica de l'Ebre, i, per tant, els regadius d'una bona part del sistema agrari català?

La resposta a totes aquestes preguntes la saben molt bé: és no. No ho podem fer. Després, evidentment, de més de cent anys d'intents, per part de tots, de vies intermèdies i de terceres vies. No podem fer res de tot això ni moltes altres coses. Fixin-se que no parlo ni de defensa, ni de moneda, ni de bancs centrals, ni d'ambaixades, ni de tractats internacionals sobre comerç o seguretat, no parlo de res de tot això; estic simplement esmentant decisions elementals que qualsevol país que es consideri país, que es vulgui autogovernar, té perfectament al seu abast. Fins i tot, dins d'un sistema de sobirania compartides com el de la Europa actual.

Hauria pogut ser tot plegat diferent de com ho descriu. En aquest cas, la resposta és: sí, hauria pogut ser diferent, d'oportunitats, no n'han faltat. Sense anar més lluny, si s'hagués assumit el projecte d'Estatut que va aprovar aquest Parlament el 30 de setembre de l'any 2005 amb una amplíssima majoria, ara no seríem on som. Fins i tot, si s'hagués respectat l'Estatut finalment referendat pel poble de Catalunya l'any 2006 i s'hagués aplicat amb lleialtat, tampoc seríem on som. Tanmateix, si cap d'aquests marcs d'encaix han sigut respectats, vol dir que el problema de fons no és la manca de voluntat de Catalunya d'encaixar –no és la manca de voluntat de Catalunya d'encaixar–, el problema de fons és la manifesta incapacitat de l'Estat espanyol d'acceptar en el seu si una Catalunya amb personalitat pròpia, identitat pròpia i projecte propi. En el fons, és la intolerància de l'Estat espanyol, sobretot de les seves elits administratives, econòmiques, polítiques, periodístiques, intel·lectuals, i sovint religioses, d'acceptar-se com un estat plurinacional; és a dir, d'acceptar-se com el que és l'Estat espanyol. De la mateixa manera que hi ha persones que tenen intolerància a algun aliment, l'Estat espanyol té intolerància a la realitat nacional catalana. (Remor de veus.) Una intolerància que no ve d'ara, però que es segueix manifestant quaranta anys després de la mort de Franco, malgrat la lleialtat que Catalunya ha demostrat en tots els grans reptes que Espanya ha hagut d'encarar en les darreres dècades. Ho repeteixo: malgrat la lleialtat que Catalunya ha demostrat en tots els grans reptes que Espanya ha hagut d'encarar en les darreres dècades, des de la transició democràtica fins a la lluita contra el terrorisme, des de la integració europea i a l'euro fins als enormes corrents de solidaritat econòmica a fi d'ajudar els territoris menys productius de l'Estat.

La manca de reconeixement i de respecte a la nació catalana... –i parlo de nació no principalment en termes històrics, sinó de comunitat que defensa un projecte propi a partir d'un valor propi–, aquesta manca de reconeixement i de respecte a la nació catalana entesa d'aquesta manera està en l'arrel de la desafecció que una part molt significativa de la societat catalana sent per l'Estat espanyol, no per Espanya –per l'Estat espanyol. Desafecció que anirà a més, davant de la incapacitat de l'Estat espanyol d'articular una proposta mínimament atractiva per a la majoria de la societat catalana.

Aquests dies n'hem tingut un nou tast: una majoria parlamentària, que es deriva d'unes eleccions democràtiques, com aquesta, amb altíssima participació de la ciutadania, en el moment que comença a actuar per fer possible el mandat democràtic obtingut, és rebuda amb expressions tan fines i tolerants com sedición, traición, motín, golpe de estado institucional, insurrección i altres carícies verbals i paraules benintencionades d'aquells que sempre diuen que ens estimen molt.

L'Estat no vol comprendre, vol destruir. Es sent atacat, quan el que s'hauria de sentir és qüestionat i no pas atacat. El 27 de setembre, dos milions de catalans li van dir a l'Estat, a través de les urnes: «D'aquesta manera, ni podem ni volem seguir, però no per això renunciarem a un projecte propi per viure millor.»

Faig notar aquesta aposta de projecte i, per tant, de futur. Davant les moltes situacions de tot tipus viscudes en aquests darrers anys, la societat catalana podia haver-se instal·lat en la resignació, l'emprenyament o la desafecció de portes endins. Lluny de tot això, un gruix molt notable de la ciutadania catalana ha aglutinat els seus sentiments i els seus anhels i els ha canalitzat en forma de projecte. El *mainstream* de la societat catalana és la voluntat d'exercir el nostre dret a decidir i la nostra sobirania. I recordo un cop més que a Catalunya no es pot parlar de *mainstream*, de corrent ample, sense sumar moltes persones d'orígens, de parles i de creences diferents.

Acabo amb una reflexió de portes endins, adreçada al Parlament, de qui depèn la investidura. La majoria de 72 diputades i diputats a favor de crear un estat independent per a Catalunya té el dret i el deure d'anar implementant el mandat rebut per part de la ciutadania, sense perdre de vista els 52 diputats i diputades de la minoria i els 11 que defensen el dret a decidir.

Per la seva banda, la minoria té el dret i el deure de fer valer la seva posició, però no negant un resultat electoral que ha donat majoria absoluta parlamentària a la independència. I els recordo, especialment per algunes coses que s'han dit aquest matí, que mil i una vegades vaig respondre a mil i una preguntes abans de les eleccions, en el sentit que si teníem majoria absoluta en aquest Parlament tiraríem endavant el procés per acabar constituint un estat a Catalunya. Mil i una vegades se'ns va preguntar, mil i una vegades vàrem respondre exactament això. I si volen comptar vots, encantats de la vida; primer, comptin-los bé, perquè hi ha molts més «sí» que «no», i, segon, si del que es tracta és de saber si es passa del 50 per cent en vots –perquè de diputats i diputades ja està clar que passem del 50 per cent– aleshores només hi ha un camí per saber-ho: un referèndum pur, com al Quebec i a Escòcia, jurídicament vinculant i acceptant-ne el resultat. Em volen dir com es fa un referèndum així quan el Partit Popular, el Partit Socialista i Ciutadans no volen ni despenjar el telèfon, ni obrir el correu electrònic, ni seure al voltant d'una taula per parlar-ne? Em volen dir com es fa un referèndum així, si per posar les urnes el 9 de novembre de l'any passat, en una consulta sense conseqüències jurídiques, alguns de nosaltres estem processats per la via penal, amb possibles processos d'inhabilitació i, fins i tot, de presó? Deixem-nos de fer trampes al solitari i de brindis al sol: l'Estat espanyol està políticament incapacitat per acceptar un repte de la profunditat i de l'alçada democràtiques com el que li està plantejant una part molt significativa de la societat catalana.

De la majoria depèn que no hi hagi bloqueig ni pèrdua innecessària de temps per iniciar el procés que ens ha de portar a l'estat català. Un cop constituït el Parlament, això passa perquè hi hagi investidura i, per tant, nou govern; sense investidura no hi ha govern definitiu i, conseqüentment, el procés queda encallat, almenys durant un temps. No s'entendria de cap manera que tinguéssim un parlament plenament operatiu, com el tenim, convivint amb un govern que deriva de l'anterior legislatura i que, precisament per això, està en funcions. Una arrencada tan potent de legislatura requereix un govern a l'alçada dels reptes que ens hem marcat i per als quals disposem d'un bon mandat democràtic.

Diu un vell proverbi que no pots dirigir el vent, però sí les veles del teu vaixell. Si el moviment del timó és el que permet seguir el rumb, el rumb marcat, la superfície i l'orientació de les veles és el que fa que el vaixell navegui aprofitant el vent. Tanmateix, si no hi ha prou sintonia entre el timó i les veles, pot passar que l'embarcació tombi i no es pugui redreçar.

De nosaltres depèn que hi hagi navegació, de la majoria, i arribar a bon port. Sabem que la navegació no serà plàcida, més aviat el contrari; ja ho hem vist aquest matí. També sabem, però, que sense sortir de port quedem atracats, immòbils i aturats, un preu massa alt després d'haver-nos preparat a fons per a la travessia i després d'haver rebut un mandat clar sobre el rumb a seguir.

De nosaltres, i només de nosaltres, depèn que des d'aquesta setmana s'orientin bé les veles per aprofitar el vent que el 27 de setembre, el 27 de setembre passat, el nostre país va oferir a les urnes als seus navegants.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats, per la seva atenció.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Un cop acabada la intervenció del candidat, suspenem la sessió fins demà a les deu del matí.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a dos quarts de set del vespre i tres minuts.